Jean-Louis Fournier

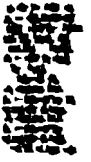
Muzip Tanrı

Chiviyazıları YAYINEVİ

Muzip Tanrı

Jean-Louis Fournier

Fransizcadan Çeviren
Birsel Uzma

Chiviyazıları

Kitabın Özgün Adı
Muzip Tanri

Yazar
Jean-Louis Fournier

Fransizcadan Çeviren
Birsel Uzma

Seri / Sıra No
Chiviyazıları: 217 / Edebiyat: 27

ISBN
975-9187-20-5

Adres
Mühürdar Caddesi No: 95/A
Moda - Kadıköy - İstanbul
Tel: 0216 414 91 13 Faks: 0216 414 97 93
www.chiviyazilari.com E-posta: bilgi@chiviyazilari.com

Copyright
Chiviyazilari Yayınevi © 2006
Editions Stock © 2005

Kapak
Özcan Sapan

Baskı/Tarih
Birinci Basım 2006

Baskı
Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. St.
No: 17/74-75-76 Topkapı / İstanbul

Muzip Tanrı

Jean-Louis Fournier

Fransizcadan Çeviren
Birsel Uzma

Jean-Louis Fournier

Aralarında Grammaire française et impertinence, Je vais t'apprendre la politesse p'tit con, Il n'a jamais tué personne, mon papa ve Les mots des riches, les mots pauvres adlı eserlerin de bulunduğu çok sayıda kitaba imzasını atmıştır.

Tanrı dünyayı yaratmayı tamamladığında geri çekilip şöyle bir baktı ve kendi kendine: "Güzel oldu... Hatta belki de onlar için biraz fazla güzel..." diye mırıldandı.

TANRI DÜNYAYI YARATMAYI TAMAMLADIĞINDA geri çekilip şöyle bir baktı ve kendi kendine: "Güzel oldu... Hatta belki de onlar için biraz fazla güzel..." diye mırıldandı.

Tanrı dünyayı yaratmayı tamamladığında zorunlu çalışma süresini tamamlamış, emekliliğe hak kazanmıştı.

Artık Aziz Pierre ile birlikte, gökdelenin gökyüzüne en yakın katında, bulutların ve kiracıları olan insanların üstünde oturacaktı.

XV. Louis tarzında döşenmiş evi azametli ama son derece konforluydu. Bir müzik odası, bir sigara odası, Latince kitaplarla dolu

bir kütüphane, bir ev sineması, bir kapalı yüzme havuzu, bir spor salonu ve ağaçlarla dolu büyük bir terası vardı.

Ama Tanrı sıkılıyordu.

Aziz Pierre de Parkinson hastalığına yakalandığından beri mikado oynamayı reddediyordu. Bu nedenle pek keyif almasalar da domino oynamaya başlamışlardı. Tanrı da dominoyu sevmiyordu.

Her akşam küçük halısını yere serip diz çökmesi ve kulağını yere dayaması ritüel halini almıştı. Her seferinde alt komşuların eğlence seslerini duyarak yüzünü ekşitiyordu. Özellikle de kadın kahkahasına tahammülü yoktu.

Tanrı insanları kıskanıyordu. Mutlulukları içini acıtıyordu.

"Onları fazla şımarttınız. Yeryüzünde cenneti yaşamaları gerekmezdi" diye sitem ediyordu Aziz Pierre.

"Bunu Adem ile Havva'yı bitirdiğimde söyleyecektiniz. İyice şımarmıştım. Onlar benim için bir ilkti. Büyük bir başarı elde ettiğimi düşünüyordum. Genç ve güzellerdi. Çırılçıplaklardı. Duygularıma yenilmeme neden oldular. Bunun üzerine ben de onlara yeryüzün-

de cenneti sunmaya karar verdim. Fazla yufka yürekli davranmışım."

"İyilikten maraz doğar."

"Kesinlikle haklısınız."

"Peki, artık duygulandırmıyorlar mı sizi?"

"Asla! Adem'i metalik altın rengi 4x4'ünün yanında, kafasında bir kovboy şapkası, yanında deri pantolon içindeki Havva'yla birlikte 'jet ski'lerini yüklerken görüyor ve bunları yaratmış olmaktan dolayı utanç duyuyorum."

"Siz aldırmayın onlara. Boşuna üzüyorsunuz kendinizi."

"Bu, beni aşan bir şey. Çok fena takıldım" diye cevap verdi Tanrı.

Herkesin kendi evinde oturması taraftarı olan Aziz Pierre, her zaman aynı binada oturmanın ise çok kötü bir fikir olduğunu savunmuştu.

"Taşınmamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Yakınlarında olmak istiyorum."

"O zaman hayatlarını zehir etmeyi deneyin. Ekmek ve balığı arttıracak yerde, sıkıntılarını arttırın."

"Haklısın aslında. Uğraşayım şunlarla biraz!" dedi Tanrı ve gözlerinde hain bir ışıltı be-

lirdi. "Ama başarabilecek miyim bakalım?"

"Cenneti yaratmayı becerdiğinize göre, cehennemi yaratmakta zorlanmanız için bir neden göremiyorum."

CESARETLENEN TANRI NE YAPACAĞINI düşünmeye başladı ve Aziz Pierre'in de yardımıyla çareyi bulmakta gecikmedi.

Özellikle de geceleri geliyordu iyi fikirler.

Odaları bitişikti. Sürekli açık bıraktıkları bir ara kapı sayesinde uyuyamadıkları gecelerde sohbet etme fırsatı buluyorlardı.

Fikir alışverişinde bulunuyor ve diğerinin fikri üzerine yorum yapıyorlardı.

Bu aralarında bir oyun haline gelmişti. Artık dominoyla hiç ilgilenmiyor, küçük birer çocuk gibi eğleniyorlardı...

Yeryüzü cennetinde herkes, öğle yeme-

ğinde domates soslu makarna olduğunda bile her zaman lekesiz kalmayı sürdüren beyaz elbiseler giyiyordu.

Tanrı henüz lekeleri yaratmamıştı.

Leke fikri, önünden geçip giden bembeyaz melekler topluluğunu görünce geldi aklına. Meleklerin giysileri üzerinde lekeler olduğunu hayal etti. Önde büyük bir frambuaz lekesi yanında küçük yumurta sarısı lekeleri, onların da çevresinde çikolata lekeleri, göğsün üstünde kendi üzerlerine kusmuşlar gibi büyük bir şarap lekesi ve arkalarında otlara oturmuşlar gibi yeşil çimen lekeleri.

Tanrı boyalı kalemlerle resim yapan çocuklar gibi eğlendi.

Aynı zamanda insanları ve bu lekelerin onlara verebileceği sıkıntıları geçirdi aklından.

Kravatında büyük bir lekeyle televizyondan halka seslenen bir cumhurbaşkanı, gelinliğinin üzerinde koca bir çikolata lekesi olan bir gelin, yepyeni pantolonunun üzerinde bisiklet yağı lekesi olan bir oğlan çocuğu ve elinden vergi beyannamesi üzerine koca bir damla mürekkep damlatmış bir şarkıterici hayal etti.

Tanrı daha sonra yıkamakla çıkmayan

kalıcı lekeler yaratma fikrine kapıldı. Güneş üzerine lekeler, yenidoğanların yüzlerine şarap rengi lekeler, insanların akciğerlerine lekeler ve denizin üzerine durmaksızın büyüyen kara bir leke...

YERYÜZÜNDEKİ CENNETTE HER GÜN PAZARDI. İnsanların mutlu olmasını isteyen Tanrı pazardan başka bir gün yaratmamıştı. Ama insanlarla ilişkileri sevimsizleşmeye başladığında bir başka gün yaratma fikrine kapıldı.

"Bugün" diye ilan etti Aziz Pierre'e gözlerinde hain bir ışıltıyla, "Pazartesiyi yaratacağım."

"Pazartesi de ne?" diye sordu Aziz Pierre.

"Oldukça kötü bir pazar."

"Ne renk peki?"

"Gri."

"Ya süresi?"

"Uzun, çok uzun, aç susuz geçirilen bir

gün kadar uzun. O gün dört çarpı sekiz olacak."

"Dört sekiz otuz iki eder. Hesap tutmuyor."

"Pazartesi otuz iki saat olacak. Patron benim. Ben ne istersem o olur."

"Çok katısınız."

"Endişelenmeyin, çaresini bulmakta gecikmeyecekler."

"Ne yapacaklarını düşünüyorsunuz?"

"Hastalık izinleri, mazeret izinleri..."

"Peki, pazartesiden sonra?"

"Daha düşünmedim. Belki bir pazartesi daha. Hatta belki de öteki pazara kadar birbirini takip eden bir dolu pazartesi."

"Kabul etmeyeceklerdir."

"Onların... fikrini soracağımı mı düşünüyorsunuz? Tanrıya şükür henüz hiç bir yerde şimdilik demokrasi yok."

"Rahatlarını bozacağım" dedi Tanrı. Yaz vaktiydi. Tatildi. İnsanlar çimenlerin üzerinde siesta yapıyordu. Mutlulardı. Hak ettikleri dinlencenin tadını çıkarıyorlardı. Her şey yolundaydı. Güneş makul ölçüde ısıtıyor, hafif bir meltem okşar gibi serinletiyor ve dere hoş bir şırıltıyla akıyordu.

Tek kelimeyle cennetteydiler.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

Tanrı sıkıntılı bir ifadeyle baktı insanlara. Düşündü.

Aniden yüzü aydınlandı ve bağırdı:

"Trombidium!"

"O da ne demek?" diye sordu Aziz Pierre.

"Aslında hiçbir şey ama yakında çok şey olacak."

Birden Tanrı hiçbir anlama gelmeyen sözcükler uydurmaya başladı. Geriye bunlara uygun nesneleri yaratmak kalıyordu.

"Trombidium" ile uyumlu olsun diye, Trombicula adında, yavruları son derece sevimli, çok güzel küçük kırmızı bir örümcek yarattı. Bu örümcekler insanın vücut sıcaklığını sevdiğinden derisinin altına giriyor ve katla-

nılmaz kaşıntılara neden oluyordu. İnsanların siestası işkenceye dönüştü.

Tanrı insanların kendini kanatana kadar kaşınmasını seyrederek eğlendi. Çarmıha gerilen oğlunu hatırladı. Onun durumu daha da vahimdi.

Ellerini çivilemişlerdi. Dolayısıyla kaşınması bile olanaksızdı.

Aylardan ağustos olduğundan Tanrı yeni yarattığı larvalara Trombicula autumnalis adını vermeye karar verdi.

"LELOUCH'UNKI KADAR GÜZEL" DEDİ TANRI. Uçsuz bucaksız, ıssız bir plajda bir kadın ve bir erkek birbirlerine kavuşmak için koşuyordu.

Dünyada yapayalnız, huzurluydular. Plaj onlarındı. Deniz onlarındı. Gökyüzü onlarındı. Dünya onlarındı. "Çok mutlular!" diye iç geçirdi Tanrı.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

Çift kumların üzerine uzanmış, tutkuyla birbirlerine sarılmıştı. Tanrı kıskandı ve sinirlendi. Dürbünü Aziz Pierre'e uzattı.

"Şunlara bak."

"Rahatsız olmalarını gerektirecek bir durum yok."

"O konuda endişelenmeyin, bu durum fazla sürmeyecek. Kırk yıl sonrasını düşünün."

"Kırk yıl sonra ne olacak?"

"Kadın, kırk yaş daha yaşlı olacak."

"Erkek de aynı."

"Evet, üstelik bir de topallayacak."

"Bu duyguları etkilemez."

"Birbirleriyle konuşmaz hale gelecekler. Söyleyecek sözleri kalmayacak. Bir Bergman filmi kadar hüzünlü olacak."

Ve Tanrı gündelik hayatı yaratmıştı.

Aziz Pierre uyuyor, Tanrı'ysa tavşanları düşünüyordu. İki oda arasındaki kapı açık kalmıştı.

"Uyuyor musunuz?" diye sordu, Tanrı.

"Artık değil."

"Benim için bir şeyler buldunuz mu?"

"Birkaç küçük fikrim var. Plaja ve denize çok kötü kokan ve balıklarla kuşları zehirleyen kara, yapışkan bir tür çamur koyabiliriz."

"Fena değil! Bunu bir yere kaydedin. Yeri geldiğinde kullanılabilir. Ben daha kapsamlı bir şey düşündüm. İnsanlar fazla ama çok fazla çoğaldıklarında birbirlerini öldürecekler-

dir. Dolayısıyla onları üremeye cesaretlendirmek gerekiyor."

"Peki, nasıl yapacaksınız?"

"Tavşanlarla gayet başarılı olduğuma göre insanlarla olamamam için bir neden yok. Oğlumla birlikte bir televizyon reklamı yapacağım. Bir slogan buldum bile: "Birleşin ve çoğalın."

"Televizyon da ne?"

"Onu sonra anlatırım. Şimdi açıklaması zor. Kafamda tam netleşmedi. Biz tavşanlara dönelim. Her yerde çok fazla insan olması lazım: Havada, denizde, karada, metroda."

"Her yerde korkunç bir sıkışıklık. Hayatlarını karartmak için çok iyi bir fikir."

"Yeryüzünde boş tek bir metrekare kalmamalı."

"Kiralar olağanüstü rakamlara ulaşacaktır... Hiç fena fikir değil...!'" diye, ekledi Aziz Pierre.

"Her yerde birbirlerini rahatsız etmeleri, birbirlerinin ayaklarına basmaları, itip kakmaları gerek. Fareler gibi kaynaşmalarını, hızla üreyip çoğalmalarını istiyorum."

"Yazın plajlar gözümün önüne geliyor: Kaynaşan bir kitle."

"Her yerde bekleme kuyrukları olacak. Sinemaların önünde kilometrelerce kuyruklar. Süpermarketlerin kasalarının önü işgal edilecek."

"Golf çantalarını taşıyacak tek bir görevli bulmak mümkün olmayacak" diye ekledi Aziz Pierre.

"Müzelerde insanlar tablolar yerine yalnızca diğerlerinin sırtını görebilecek. Yollar arabalarla dolacak, ilerleyemez hale gelecekler."

"Kilitlendik diyecekler."

"Bak bu fena değil, evet, yüzlerce kilometrelik kilitlenmeler."

İnsanlar araçlarının içinde sıcaktan sinek gibi ölecek.

Binlercesi ormanda mantar aramaya çıkacak ama mantar kalmamış olacak.

Binlercesi çimenlerde yürüyeceğinden çimen kalmayacak.

Binlercesi balık avlayacağından balık kalmayacak.

Binlercesi ağaç keseceğinden dolayı ağaç kalmayacak.

Binlercesi ormanda fil avlayacağından fil kalmayacak.

Binlercesi soluk alacağından hava

kalmayacak.

Binlercesi mutluluk peşinde koşacağından mutluluk kalmayacak.

İnsanlar birbirlerini hissedemez hale geleceğinden nefret etmeye başlayacak.

Kavgalar patlak verecek.

Birbirlerini öldürecekler.

Ve Tanrı öylesine fikir uçuşması sırasında nüfus patlamasını yaratmıştı.

CENNETTE BÜTÜN KAPLANLAR SAKİNDI VE onlara Kedicik deniyordu.

Tanrı müzik odasındaydı ve dizleri üzerine uzanmış kaplanının başını okşuyordu. Kaplan gırıldıyor, Tanrı huzur buluyordu.

Kaplanın karnı toktu. İki koca kap haşlamayı midesine indirmişti.

Patisiyle ağzını kapatmadan esnedi ve koca dişleri parıldadı. Tanrı kaplanının dişlerine baktı.

"Yalnızca haşlama yiyecekse bu kadar büyük dişleri olmasına gerek yok" diye düşündü.

İnsanların hayatını zehretmek için yeni

sefaletler arayışındaydı ve aniden gelen parlak bir fikir bütün akşamını aydınlatacaktı.

Bu barışçıl koca kediyi kana susamış bir canavara dönüştürecekti.

Kuşkonmaz kemirmek yerine, uyluk kemiğinin iliğini emecekti. Süt içmek yerine aşağıdaki komşuların kanını içecekti. Bunun üzerine Tanrı kaplanın tırnaklarını keskinleştirdi.

Güven duygusu içindeki çocukların o küçük ellerini kaplanı okşamak için uzatışlarını hayal etti. Daha sonra, bu küçükleri parçalayan koca pençeleri ve çocuklarından artakalanların önünde dehşet içinde kalakalmış ebeveynler geldi gözünün önüne.

Kaplanların insan eti yemekten aldıkları zevkten diğer hayvanlar da mahrum kalmamalıydı. Aslanlar, pumalar, jaguarlar, leoparlar ve panterler de insan eti yemeye başladı. Beslenme rejimlerini değiştirmeye karar vermişlerdi. Kurt yeşil fasulye yemeyi bıraktı ve Kırmızı Başlıklı Kız'a yöneldi.

VE TANRI ETOBURLARI YARATMIŞTI...

Yeryüzü cennetinde sinek yoktu. Yalnızca balarıları vardı. Yaratacak bir şeyler aradıkları bir anda, balarıları bir kavanozun çevresinde dönüp duruyordu. Bir gece Aziz Pierre ortaya bir fikir attı:

"Sokan büyük bir sinek.... Bu fikre ne dersiniz?"

"Neden olmasın?" diye, cevap verdi Tanrı. "Ama düşmanı yanıltmak için arılara benzemeleri lazım."

"Tamam ama bal yapmasınlar, yalnızca sokup can yaksınlar."

"Hatta zehirleri yaranın içinde kalsın" diye, devam etti Tanrı.

"Ve rahatsız etsin."

"Hem de çok etsin. Kızarsın ve şişsin."

"Peki, sonra ölsünler mi?" diye, sordu Aziz Pierre, gülümseyerek.

"Hayır. Herkes ölürse acı çektirecek insan kalmaz."

Tanrı mükemmeliyetçiydi. Arılar arasında ahlaksız bir tür, balla ve diğer arılarla beslenen eşekarılarını yarattı.

"Peki görüntüsü nasıl olacak?" diye sordu Aziz Pierre sabırsızlık içinde.

"Aynı kostüm içinde ama üç sokmasıyla bir atı öldürebilecek güçte bir süper arı olacak."

"Böylece zaman içinde jokeyler de işsizlik çeker. Kolaylık olur" diye keyiflendi Aziz Pierre.

"Sonra belki de bir süper eşekarısı yaratırım. Bir metre boyunda, bir kilo ağırlığında olur. Tek bir sokmasıyla bir fili öldürebilir."

"Böylece bir süre sonra fillerin de hayatı kararır ve fil bakıcıları işsiz kalır" diye ekledi Aziz Pierre.

Hayranlığını saklayamıyordu. Diz çöktü.

Bunun üzerine Tanrı onu sükunete davet etti:

"Kalkın ayağa. Henüz yalnızca bir proje."

Yeryüzü cennetinde bütün konyaklar yıllanmıştı. Tanrı katındakiler de tabii.

TERASA KURULAN TANRI VE AZİZ PİERRE konyaklarını yudumluyorlardı.

"Nasıl buldunuz?" diye sordu Tanrı Aziz Pierre'e.

"İlahî."

"Abartmayın."

"Kadife kundakta küçük İsa gibi."

"Peki öyle olsun. Yine de jean giymiş büyük İsa'dan iyidir. Bunun aşağıdaki komşular için fazla iyi olduğunu düşünmüyor musunuz? İnsan damağı için fazla kaliteli, fazla özel değil mi? Onlar için daha adi bir şeyler icat etmek gerekecek. Bu kaliteyi anlayamazlar. Onlara kafa bulduracak sert bir alkol, bir

tohumdan elde edilecek, üretimi fazla maliyetli olmayan, yıllandırılması gerekmeyecek bir içki lazım. Bana şu eski imbiğinizde bir içki hazırlayın."

Aziz Pierre istenilen içkiyi üretti. Bir hafta sonra sofrada bir şişeyle Tanrı'nın önüne koydu.

"Tadın."

Tanrı bir yudum aldı ve püskürttü:

"Aferin! Gerçekten de mide bulandırıcı. Reklamını yaparsanız insanlar bayılacaktır. Böylece kendi güzel konyağımızı asırlar boyu kendimize saklamış oluruz."

"Amin" diye cevap verdi Aziz Pierre.

Tanrı viskiyi icat etmişti.

TANRI IYICE KUÇÜK AYRINTILARA EĞİLMEYE başladı. Birkaç gece sonra pireleri, bitleri ve boylarından büyük felaketlere yol açacak bakterileri yarattı.

Ama aşağıdaki komşular çok geçmeden çaresini buldu. Mikroskobu icat ederek bakterilere isimler koydu, izole etti ve bir kısmını yenmeyi başardı.

"Şu Fleming* iti penisilinle hamlemizi boşa çıkarttı" diye söyleniyordu Tanrı. Ama cesareti kırılmamıştı.

(*) Alexander Fleming (1881-1955) penisilini buldu.

"Bir şey yaptım mı ya tam yapmalı ya hiç kalkışmamalı! Benim prensibim budur" diyordu.

Bunun üzerine virüsleri yarattı.

Bunları görmek iyice zordu çünkü çok daha küçüklerdi.

Özellikle gurur duyduğu veba basilini Aziz Pierre'e gösterdi.

"Çok güzel ama kim taşıyacak bunu?" diye sordu lojistikle ilgilenen Aziz Pierre.

"Pirelerden rica edeceğiz."

"Peki, pireleri kim taşıyacak?"

"Farelere söylesek yeter."

"Her şeyi düşünmüşsünüz" dedi, Aziz Pierre hayranlık içinde.

Başlangıçta her şey çok iyi gitti. Pirelerle fareler gayet iyi anlaşıyordu. Hastalığın kolayca yayılmasını sağladılar. Binlerce insan öldü.

Ama ne yazık ki Yersin* ortaya çıktı. Farelerin kürkleri arasına iyice gizlenmiş olan basili buldu. Tanrı çok kızmıştı. Hatta ağzını bozmadan edemedi:

"Bu aptal Yersin olmasa ortalığı silip süpürmüştük. Rahat bırakmadı ki!"

Tanrı insanlık adına faydalı işler yapan

(*) Alexandre Yersin (1863-1943) veba basilini buldu.

herkese ilahi bir öfke hissediyordu. Onun için hepsi aynı kefedeydi: Doktor Laennec,* Aziz Vincent de Paul, Aziz Martin, Doktor Jéva,** Abbe Pierre...*** Pastör'dense alacak bir intikamı vardı.

Atmosferi yumuşatmak isteyen Aziz Pierre ekledi:

"Vebadan sonra sıra koleraya gelmiş olmalı."

(*) 1819'da steteskopu icat etti.

(**) Docteur Jeva, aynı ismi taşıyan terliği icat etti.

(***) Fransa'da popüler bir din adamı.

TANRI'NIN ELLERİ KİRLİYDİ.

"Ellerinizi makine yağına mı soktunuz?" diye sordu Aziz Pierre.

Tanrı'nın elleri kapkaraydı.

"Ne oldu size böyle?"

"Gerçekten de mide bulandırıcı bir şey yarattım" diye, cevap verdi Tanrı büyük bir mutlulukla. "Üstelik çok da kötü kokuyor. Koklayın bakın."

Gurur içinde ellerini Aziz Pierre'in burnuna doğru uzattı.

"Gerçekten felaket" diye cevap verdi Aziz Pierre. "Ellerinizi yıkamak lazım."

"Denedim ama suyla çıkmıyor... Yapışıp kaldı... Önce deterjanları yaratmam gerekiyormuş."

"Nereye koydunuz bunu?"

"Bazı çukurlara sakladım ama yerini söylemeyeceğim. Hemen bulmalarını istemiyorum. Bu sonradan ortaya çıkacak bir sürpriz olsun."

"Ne işe yarayacak?"

"Söndürülemeyecek ateşler yakmaya, gökyüzünü karartmaya, yeryüzünü ateşe ve kana boğmaya, yıllar boyu kuşları ve balıkları zehirlemeye."

"Bir tür cehennem yani."

"Tam üzerine bastın" diye gururla cevap verdi Tanrı.

Tanrı petrolü yaratmıştı.

TANRI BALKONDAN AŞAĞI EĞİLMİŞTİ. AZİZ Pierre'in alışveriş yapmaya gittiği o sabah evde yalnızdı. Balkondan eğildiğinde aşağıdaki komşusunu mutfağında gördü. Evin annesi ailesi için öğle yemeği hazırlıyordu. Tencerelerin önünde fır dönüyordu. Mutlu bir hali vardı. RTL dinliyordu.

Ve insanları mutlu gördüğünde her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı. Ev işleri adını verdiği birkaç küçük zorluk icat etti. Yavaş yavaş ev kadınının hayatını zindana çevireceklerdi.

Süte kaynamaya başladığı anda taşması-

nı, tavaya dibinin tutmasını, sufleye sönmesini, mayoneze bozulmasını, sobaya tütmesini, evyeye tıkanmasını, tereyağa acımasını, balığa kokmasını, meyveye kararmasını, ete çürümesini, et kurtlarına üremelerini, yağa bulaşmasını, ekmeğe sürülen yağın her zaman reçelin yanından akmasını, mutfak tüplerine her zaman kuzu budunun pişme süresinin tam ortasında bitmesini emretti.

Aşağıdaki komşular çareler bulmaya çalıştı. Mutfak tüpü yerine havagazı bağladılar. Bayan Tupperware gıdaların bozulmadığı gıda dolapları icat etti. Profesör Tefal gıdaların yapışmadığı tavalar yarattı. Bay Propre beyaz eşya fırtınasını başlattı.

Bunlar yeterli olmadı.

İşlerden bunalan komşu kadın yemek yapmayı bıraktı.

"Peki çocuklar ne yiyecek?" diye endişelendi Aziz Pierre.

"Mecburen anneleriyle McDonalds'a gidecekler" diye açıkladı Tanrı.

TANRI BALKONUNDAN DÜRBÜNÜYLE BİR lokantanın terasını izliyordu. İki masa doluydu. Birinde solgun yüzlü bir çift salata yiyor, su içiyordu. Diğerindeyse yüzünde gülücükler açan bir çift yıldönümlerini kutluyordu. Büyük bir iştahla kaz ciğeri yiyor, eski bir şarabın keyfini çıkarıyorlardı. Tenleri bronzdu. Çok güzel gri saçları, uzun süre koruyacakları garantili sağlıklı bir havaları vardı. Hayat sigortası şirketlerinin reklamlarında kullandıkları altmışlıklara benziyorlardı.

Birbirlerine aşkla bakıyorlardı.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne ya-

ratabileceğini düşünmeye koyuldu.

Keyiflerini kaçırmaya karar verdi. Henüz var olmayan iki sözcük geçti aklından: Kolesterol ve diyabet.

Kaz ciğerine gizlice lipitleri, trigliseridleri, öldürücü yağları, o güzel beyaz Bordo şarabına glikozu sakladı. Yıldönümü pastasınaysa hepsinden bir parça serpiştirdi.

Neler olup biteceğine bir bakmak için içlerindeki küçük boruları şöyle bir tıkamaya karar vermişti.

Sonuçlar pek iyi değildi.

Adam tiz bir çığlık attı. Elini göğsüne götürdü, kaskatı kesilerek yere yığıldı ve öldü. Kadın ağlıyordu. Tanrı parmaklarının ucuna basarak uzaklaştı. Ne bir şey görmüş ne de duymuştu.

Tanrı salata yiyip su içenlere karşı daha da zalim olacaktı.

Çok uzun süre yaşamalarına izin verecekti.

GECEYDİ. DOLUNAY VARDI. SOKAKLAR BOMBOŞTU.

Bir türlü uyku tutmayan Tanrı düşünmeye başlamıştı.

"İnsanların hayatını daha nasıl zehir edebilirim?" diye soruyordu kendi kendine.

Derin bir sessizlik hakimdi. Egzostu patlak bir mobiletle gecenin bir yarısı ortalıkta dolaşan küçük bir serseri hayal etti.

Ama bu küçük serseri zaten vardı. Genellikle büyük bir Amerikan şapkasıyla dolaşıyordu. Geriye gürültü yapan bir bisiklet icat etmek kalmıştı. Tekerlek zaten vardı. İnsan tarafından icat edilmişti. "Geriye tekerleği çevi-

recek bir düzenek bulmak kalıyor" diye, söylendi kendi kendine Tanrı. Bunun üzerine Aziz Pierre'i uyandırdı.

"Tekerleği döndürecek bir şeyler bulun bana."

Aziz Pierre hemen kendine gelemediğinden Tanrı isteğini tekrarladı.

"Rüzgar" diye cevap verdi hâlâ uyku sersemi olan Aziz Pierre.

"Sizden şiir yazmanızı değil tekniğini bulmanızı istiyorum."

"Bir motor mu?"

"Evet ama ne motoru?"

"Esnek bir motor."

"Gitgide çocuklaşıyorsunuz benim ihtiyar Aziz Pierre'im."

"Patlamalı bir motor olur mu?

"Bu iyi. Bu isim hoşuma gitti. Peki nasıl çalışacak?"

"Patlamalarla."

"Gürültü mü yapacak yani?"

"Doğal olarak oldukça gürültülü olacak."

"Peki, duman da çıkaracak mı?"

"Tabii ki."

"Pis kokan bir duman mı?"

"Yanık kokusu olan kara bir duman."

"Dahiyane. İşte ben de böyle bir şey istiyordum. Duman ve gürültü çıkaran cehennemi bir makine. İyi de neyle beslenecek? Bu zamazingolar suyla çalışmaz değil mi?"

"Patlayıcı bir karışım lazım."

"Pis kokan petrolle çalışacak."

"Dikkat et bak! Bu henüz yalnızca bir fikir. Gerçeğe dönüştürmek gerek."

"Papin'den yardım isteyin."

"Neden Papin?"

"Buharlı motoru o icat etti. Üstelik 'Yine Tanrı'nın bir buluşu!' demelerini de istemiyorum. Biraz da insanlar kötülensin."

"Peki nereye koyacağız bu makineyi?"

"Sessiz olan her yere."

Çok geçmeden kasabalarda korkunç gürültüler çıkaran çim biçme makinelerinin uğultuları, denizlerde deniz 'scooter'larının dalgaların sesini bastıran vızıltıları, karlarla kaplı alanlarda kar motorlarının gürültüleri ve uçsuz bucaksız gökyüzünde ULM'lerin zincirleme patlama sesleri duyulacaktı.

Patlamalı motor doğmuştu. Tanrı sayesinde insanların huzurla uymasını sonsuza dek engelleyecekti.

"SUÇLULUK DUYGUSUNU YARATACAĞIM" dedi Tanrı. "Bu duygu içlerini kemirecek ve uyumalarını engelleyecek."

"Peki nasıl yapacaksınız?" diye sordu Aziz Pierre.

"Aşağıdaki komşuları oğlumun kendileri yüzünden öldüğüne inandıracağım."

"Fazla ileri gidiyorsunuz."

"Onların günahlarını affettirmek için hayatını verdi. Onun ölümüne biraz da insanlar neden oldu."

"Buna inanacaklarını düşünüyor musunuz?"

"Kanıtlarım var. Bakın!"

Aziz Pierre'e çarmıha gerilme resimlerini gösterdi.

"Güzel ama hüzün verici" diye cevap verdi Aziz Pierre. "Ama yine de bir şey ispatlamıyor."

"Rubens, Rembrandt, El Greco'nun yalancı olduğunu mu söylüyorsunuz yani?"

"Buna cesaret edemem tabii. Ama yine de oğlunuzun insanlar için öldüğünü kanıtlamıyor bu resimler."

"Tanrı aşkına ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Ne bileyim, Şeytan'ın avukatlığını yapıyorum galiba."

"Şeytan'ın avukat hakkı yok."

"Ama ya oğlunuzdan bir şey istemediklerini, onlar için ölüme gittiyse bunun onun sorunu olduğunu söylerlerse ne cevap vereceksiniz?"

"Onun görevi o!"

"Tanrı korusun!" diye cevap verdi Aziz Pierre.

TANRI SIKILIYORDU. TANRI'NIN VE AZİZ Pierre'in hayatı tekdüzeydi. Yalnızca yılda bir kez, o da babalar gününde neşeleniyorlardı. Tanrı sonuçta bütün insanların babasıydı ve her yıl Aziz Pierre bunu ona hissettirmeye büyük özen gösteriyordu.

Ona bir hediye veriyordu. Geçen yıl bir dürbün hediye etmişti. Bu yılsa bir megafon seçmişti. Böylece Tanrı'nın birçok sesli darbesine hacim kazandırmak mümkün olacaktı. Hediyenin yanında bir de mektup vardı. Tanrı yüksek sesle okudu.

"Hem yeryüzünde hem gökyüzünde bütün kainatın babası olan sizin adınız kutsansın,

hakimiyetiniz sonsuz olsun, istekleriniz yerine getirilsin. Karnımızı siz doyuruyor, bizi kötülüklerden siz koruyorsunuz. Sonsuza dek böyle devam etsin!"

"Altında aşağıdakilerin imzası var. Bunu siz mi yazdırdınız onlara?"

"Asla. Haberim bile yoktu. Gördüğünüz gibi sizi çok seviyorlar. Ne olursa olsun size hınç beslemiyorlar."

"Ben yalnızca her gün taze ekmek beklediklerini anlıyorum bundan."

Sofraya oturdular.

Yemekte bol bol içtiler. Kutsal şarap su gibi aktı.

Hediyesi Tanrı'yı fazlasıyla mutlu etmişti. Bol bol içtikleri bu yemeğin sonunda hediyesini denemek istedi ve yalpalayarak terasa çıktı. Megafonun sesi sonuna kadar açık olduğundan, söylediklerini bütün dünya duydu: "Aşağıdaki budalalar ordusunu uyandıracağız."

Aziz Pierre onu içeri sokana kadar akla karayı seçti.

Ertesi gün insanlara küçük bir özür notu gönderdi.

Tanrı her akşam megafonunu kapıp,

aşağıda gürültü yapan komşulara hakaretler yağdırıyordu.

Aziz Pierre'ın de dediği gibi, her gün Dies irae* idi.

(*) Latince "Tanrı'nın öfkelendiği gün/Kıyamet Günü".

HEPSİ BİRER MEGANE SAHİBİ OLAN aşağıdakileri rahatsız etmek isteyen Tanrı üstü açık Lamborghini aldı.

12 silindiri, 48 sübabı olan araba 580 beygirdi. Saatte 330 kilometre yapıyordu. Çiğ sarı renkli arabanın adı da Diablo'ydu.

"Neden aldınız bir arabayı?" diye sordu Aziz Pierre.

"İsminden dolayı."

Tanrı direksiyona geçtiğinde çevredekiler için gerçek bir tehlikeye dönüşüyordu. Aşağıdaki komşular korkudan çocuklarını dışarı çıkaramıyordu.

Tanrı bütün şakacılığıyla otoyolda ters yönde hız yapıyor, karşısına çıkanların yüz ifadelerini seyrederek eğleniyordu. Böyle zamanlarda Aziz Pierre gözlerini kapatıp bakmamayı tercih ediyordu.

Tanrı ne trafik kurallarına ne de hız sınırına uyuyordu. Tanrı olduğu için her zaman öncelikli olduğunu sanıyordu.

Aziz Pierre korkudan ölüyordu.

"Öldüreceksiniz bizi."

"Benim endişelenmeme gerek yok, malum ölümsüzüm."

"Ama ben değilim."

"Siz de cennete gideceksiniz."

"Bir gün sizi durdurup ehliyetinize el koyacaklar" diye uyardı Aziz Pierre.

"Beni rahat bırakın. Tekerlekleri öttürmeye bayılıyorum. Bana bir şey yapamazlar, ben ilahi bir dokunulmazlığa sahibim."

HAYIRSEVERLİK BİTMIŞTİ. BUNDAN BÖYLE para konuşacaktı. Oysa cennette paraya ihtiyaç yoktu. Giriş serbest, meyveler ve sebzeler bedavaydı. Parayı Tanrı icat etmişti ve tek amacı da insanların canını sıkmaktı.

Aziz Pierre'den kağıt kalem istedi. İlk parayı büyük bir özenle kendi elleriyle çizdi. Üzerinde kendi görüntüsü vardı.

Kendinden gurur duyarak Aziz Pierre'e doğru salladı.

"Buna iyi bakın. İşte bütün dünyayı bu kağıt parçası zehirleyecek."

Ve ekledi:

"Bundan böyle insanlar yalnızca ve yalnızca para kazanmak için yaşayacak."

"Peki, para kazanamayanlar ne olacak?" diye sordu Aziz Pierre.

"Onlara ihtiyaç kalmayacak."

"Beni mi kastediyorsunuz?"

"Verimli olmayan herkesi kastediyorum."

"Benim gibi yani. Dolayısıyla benim ölmemde bir sakınca kalmayacak ve arkamdan ağlayan kimse olmayacak, öyle mi?" diye sordu Aziz Pierre dizlerinin üzerindeki kediyi okşarken.

"Kedi ağlar belki" diye cevap verdi Tanrı.

"Ya siz?"

Tanrı uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Şu anda bunu düşünmenin bir alemi yok."

Aziz Pierre Tanrı'nın gözlerinde küçük bir yaş parıltısı gördüğünü sandı.

Tanrı tekrar parayı havaya kaldırdı.

"Bununla iktidar sahibi olacaklar."

"Satın alma gücü demek istiyorsunuz" diye düzeltti Aziz Pierre.

Ardından Tanrı Aziz Pierre'den bir kazıma kalemi istedi ve Kanun Tabletleri'ni yazmaya başladı.

"Ticaret" diye mırıldandı Aziz Pierre.

İnsanlar kültür evlerini, kütüphaneleri,

sanat ve deneme filmleri oynatan sinemaları, müzeleri ve postaneleri kapattı...

Tanrı verimliliği yaratmıştı.

“
OĞLUNUZ ARADI. TEKRAR ARAYACAK” DİYE haber verdi Aziz Pierre.

“Ne istiyormuş?”

“Paraya ihtiyacı varmış.”

“Ne yapacakmış?”

“Dünyadaki bütün günahları satın alacakmış...”

TANRI BEBEKLERİ SEVMİYORDU. BEBEĞİNİN beşiğini sallayan genç bir anneye baktı. Onu okşuyor, kulağını hafifçe ısırıyordu. Mutluluk saçan bebek cıvıl cıvıldı. Anne bebeğine tatlı sözler mırıldanıyor, arada "Benim Küçük İsa'm" diye sesleniyordu. Tanrı kadının haddini aştığına karar verdi ve kaşlarını çattı. Özellikle de onu böyle mutlu görmekten rahatsız olmuştu.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

"Onun İsa'sıyla bir ilgilenmek lazım" diye tısladı dişlerinin arasından.

Bunun üzerine aklından kötü düşünceler geçmeye başladı. İyice düşünmek için geceyi bekledi ve Aziz Pierre'e danıştı.

"Onu küçük kırmızı beneklerle kaplayabiliriz."

"Niye kırmızı?"

"Daha eğlenceli görünür."

"Yalnızca kırmızı mı olacak? Neden rengarenk olmasın? Öylesi daha koket olmaz mı? Peki nereye koyacağız benekleri?"

"Her yere ama özellikle de herkes görsün diye yüzüne. Damla hastalığı gibi olacak."

"Ben içlerini de irinle doldururuz diye düşünmüştüm."

"Yeter ama! Mide bulandırıcı olmaya başladınız. Bir de çocukların horoz gibi öksürüp durduğu bir hastalık yaratmayı düşünüyorum. Bakın şöyle" dedi Tanrı ve horoz ötüşünü taklit ederek öksürmeye başladı.

"Fena değil aslında" diye cevap verdi horoz ötüşünü iyi bilen Aziz Pierre.

Tanrı çocuk hastalıklarını yaratmıştı: Kızıl, suçiçeği, kızamık, boğmaca... Aynı zamanda geceleri ağlayan çocukları yarattı. Dünyadaki bütün annelerin gecelerini zehir edecekti.

"Bu anneler günü gibi olacak" dedi Aziz Pierre.

TANRI BU ARADA ANNELER GÜNÜ'NÜ DE yaratmıştı.

Tanrı ellerini ovuşturuyordu. Son buluşu olan para bir felakete yol açmıştı.

"Bütün dünya para istiyor, sürekli para istiyor. Aşağıdaki komşular para için her şeyi yapmaya hazır. Herkes zengin olmak istiyor."

"İşçiler bile mi?" diye sordu Aziz Pierre.

"İşçiler bile. Benim rahip-işçilerle cesaretlendirdim onları. Şimdi bir evet ya da bir hayır için iş.durduruyorlar."

"Özellikle de hayır için" diye düzeltti hafiften komünist olan Aziz Pierre.

"Yeterli ücreti almadıklarını düşündükle-

rinde greve gidiyorlar."

"Aferin!" dedi, Aziz Pierre.

"En zora gideni de grev günlerinin de paralarını almaları."

"İyi yapıyorlar. Patronlara pabuç bırakmamak gerek" diye cevap verdi Aziz Pierre.

Tanrı aşağıdaki komşuları dinlemek için son kez kulağını yere koyduğunda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

İnsanlar kavga ediyordu.

Tabii ki para meselesinden.

Jennette Arte'den başka kanal çekmiyordu. Tanrı ve Aziz Pierre televizyon karşısında güzel bir akşam geçirdi. Program kaliteliydi. Bir Tex Avery çizgi filmiyle bir Robert Bresson filmi vardı: Les Dames du bois de Boulogne* ve son olarak da Alban Berg'in Beethoven'in yaylı çalgılar için son bestesini çaldığı konser. Kulaklarında Beethoven'ın ilahi müziği, hiç konuşmadan yatmaya gittiler.

Işığı söndürdüler ama aradaki kapıyı açık bıraktılar.

"Ne güzel programdı!"

*Bolonya Korusundaki Kadınlar

İlk konuşan Aziz Pierre'di.

"Fazlasıyla güzel" diye iç geçirdi Tanrı.

"Aşağıdaki komşuları mı düşündünüz?"

"Evet aşağıdaki aptalları düşündüm."

"Daha geçen gün 'Aptallar ne mutlu' demediniz mi?"

"Aptal dedim ama aptallığın da bir sınırı var. Bunun değerini bilemeyeceklerinden eminim. Onlar için fazla kaliteli. Bu domuza reçel vermek gibi bir şey."

"O halde neden yalnızca aşağıdakilere özel bir televizyon kanalı yaratmıyorsunuz?"

"Domuzlara uygun bir kanal mı demek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Üstelik reçelsiz bir kanal."

"Bu da bir fikir. Peki ne yayınlatacağız?"

"Bilmiyorum. Düşünmek lazım."

"Bol miktarda laf salatası."

"Biraz porno."

"Bulanık renkler."

"Disco müziği."

"Büyük ödüller veren video oyunları."

"Sunucu olarak çığırtkanlar."

"Yarışma programlarını da unutmayalım."

"Doğru. Beyinleri doldurmak lazım."

Tanrı TF1'i yaratmıştı.

"
ARABASI ÇOK GÜZEL" DEDİ AZİZ PİERRE. Aziz Pierre ve Tanrı balkonlarından eğilmiş bir arabanın çevresini sarmış gruba bakıyordu. Bir adam ötekilere gururla arabasını gösteriyordu.

"Yalnızca bir araba" dedi Tanrı.

"Siyah olması seçkinlik katmış."

"Hüzün veriyor ama."

"Yumurta sarısı bir 'coupe'den daha çok göz alıyor."

"Beni üzmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Yalnızca hissettiklerimi ifade ediyorum."

"Güzel bulduysanız iyi bakın."

"Neden?"

"Güzelliğini uzun süre koruyamayacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Fazla bir şey değil" diye cevap verdi Tanrı. "Önce rengi matlaşacak."

"Nenette*'e rağmen mi?"

"Evet, Nenette'e rağmen. Boyasının üzerinde sivilceye benzer küçük lekeler ortaya çıkacak."

"Ne renk olacak peki bu küçük lekeler?

"Kahverengi olabilir mesela. Sonra şişkinlikler, kabartılar, çatlamalar."

"Egzema gibi mi?"

"Evet, öyle de diyebilirsiniz. Sonra boyası parça parça dökülecek."

"Güneşte fazla kalmış deri gibi mi?"

"Evet. Sonra da iyice matlaşacak."

"Yine de boyayı düzeltebilir ya da tekrar boyayabilirler."

"Yapamazlar çünkü saçta delikler açılacak, git gide daha da büyüyen delikler."

"İçeri yağmur girmeyecek mi?"

"Girecek tabii. Böylece onu imha etmeye götürecekler" diye cevap verdi Tanrı eğlenerek.

Ve Tanrı pası yaratmıştı.

---

* Fransa'da ünlü bir toz fırçası markası.

TANRI VE AZİZ PİERRE SİGARA ODASINDAYDI. Sükunet içinde muhteşem bir Havana purosunun tadını çıkarıyorlardı.

"Geçtiği her yere iyi geliyor" dedi Tanrı.

Aziz Pierre cevap vermedi. Purosunun dumanıyla hareler gibi göğe yükselen halkalar yaptı.

"Tütünün fiyatını yükselteceğim" dedi Tanrı aniden.

"Neden yapacaksınız bunu?"

"Aşağıdaki aptalların içmesini engellemek için."

"Bir yolunu bulurlar. Kaçakçılık yaparlar."

"Onu o zaman düşünürüm. Başka bir şey

icat ederim."

"Ne gibi mesela?"

"Öksürük olamaz mı?"

"Yeterince korkunç değil."

"Evet, ama kronik bir öksürük."

"Daha iyisini yapabilirsiniz."

Tanrı gözlerini kapayıp uzun uzun düşündü. Sonra yüzü birdenbire aydınlandı.

"Akciğer kanseri?"

"Gördünüz mü? İsteyince oluyormuş."

"

DÜN MARANGOZLARI ÜZMEK İÇİN YARATTIĞIMIZ ahşap yiyen ufak yaratıkları hatırladınız mı? Ne isim vermiştiniz onlara?"

Aziz Pierre hemen cevap vermedi. Uyuyordu.

"Burgu gibi delen küçük tahtakuruları."

"Ben uyumadığım için daha iyi düşündüm. Daha büyük yaratıklar hayal ettim. Bunların dört kanatları olacak. Daha sinsi çalışacak ve daha hain olacak. Ahşabın yüzeyinde küçük delikler açmak yerine daha sinsi çalışacak. Kendisini fark ettirmemek için ahşabı içten içe yiyecek. Yıllar yılı görünmez kanallar açacak, ta ki..."

"Ta ki ne?"

"Sürprize kadar."

"Sürpriz ne olacak peki?"

"Bir gün altlarındaki sandalye çöküverecek. İnsanlar kıç üstü yere oturacak ve daha da iyisi, evlerinin iskeleti çökecek."

"Evlerinin görünen kirişleri kafalarının üzerine inecek" diye ekledi Aziz Pierre eğlenerek.

"Termitleri yarattım" dedi Tanrı.

"Neden 'termit' dedik bunlara?"

"Çünkü güvelerden üç kat daha güçlüler."

Aziz Pierre son bir soru daha sordu:

"Peki bu termit hanımlar ne kadar yaşayacak?"

"Hanım değil, beyefendi onlar."

"Nerden bileyim, sözlükte de yok!" diye cevap verdi Aziz Pierre sıkıntı içinde. Sonra ışığı söndürdü.

TANRI SALONDA GAZETESİNİ OKUYORDU. Ölüm haberlerine bayılıyordu. Özellikle de trafik kazaları neşesine neşe katıyordu. Bazen hayal kırıklığına uğruyordu.

"Bugün fazla kaza yok. Yalnızca beşi ağır yaralı ve hafif bir ölü."

"Hafif bir ölü de ne?" diye sordu Pierre.

"Yeni doğmuş bir bebek. Görürsünüz yakında trafik kazası kalmayacak" diye üzülerek iç geçirdi Tanrı.

"Umarım."

"Artık çıkmalarla ilgilenmiyorsunuz bakıyorum. Yakında hiç ucuz yedek parça bulamayacağız."

"Yenilerini satın alırız."

"Nakledilecek organların da mı yenilerini alacağız? Yok olmaz. Trafik kazalarının devamını sağlamak için mutlaka bir çözüm bulmalıyız."

Tanrı başını elleri arasına alarak düşündü. Birden bağırdı.

"Kötü hava koşullarını yaratacağım."

Bunun üzerine şiddetli rüzgarı, kötü yol görüşünü, kaygan yolları, yağmuru, buzlanmayı, kar ve sisi yarattı.

"Siz çıldırmışsınız. İyice çığırından çıktınız. İnsanlığa karşı işlediğiniz suçlardan dolayı La Haye Uluslararası Mahkemesi'ne çağrıldığınızda ne diyeceksiniz?"

"Endişelenmeyin her şeye cevabım var. Karı Noel'de çocukların eğlenmesi için diye, rüzgarı değirmenler ve uçurtmalar için, buzlanmayı patenciler için yarattım, derim."

"Sis için ne diyeceksiniz peki?"

"O biraz daha zor işte."

Tanrı bir süre düşündü.

"Onu benim değil, sizin yarattığınızı söylerim."

"Abarttınız."

"Şaka yapıyorum. Şeytan yarattı diyeceğim tabii."

ÇOCUKLAR YEŞİLLİKKLERDE KOŞUP OYNUYORDU. Mutlu görünüyorlardı.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

Dana budu gibi iştah açan o küçük taze baldırlarına gurme gözüyle baktı.

Bir an düşündü.

Doğanın içinde, çiçeklerin ortasına saklanmış, kötücül ve dikenli bir bitki hayal etti. Bu fikrini Aziz Pierre'e de açtı.

"Aklınıza bir şey gelmiyor mu?"

"Zaten ısırganlarımız var."

"Yalnızca kaşındırmasını istemiyorum.

Aynı zamanda kanatsın istiyorum. Şu küçük taze baldırlarını yaralayan ve paramparça eden dikenleri olsun istiyorum."

Şimdiden çocukların çığlıklarını işitir, gözyaşlarını görür gibi oluyordu. Akan kanı gördüğünde, dikenli dallardan yapılma tacı altında kan döken oğlunun yüzünü hatırladı.

"Dikenlere zehir yerleştirebiliriz" diye ekledi Aziz Pierre.

"Neden olmasın?"

Ve Tanrı dikenleri yaratmıştı.

Aziz Pierre gecenin bir yarısı Tanrı'yı da uyandıran bir çığlık attı.

"Neler oluyor?"

"Baldırıma korkunç bir ağrı saplandı. İçini oyuyor sanki. Ne yapsam acaba?"

"Hiç."

"Ama çok canım yanıyor."

"Bekleyin geçsin. Gerçekten çok mu canınız yanıyor?"

"Felaket."

"Harika."

"Ne demek harika? Sevdiğiniz birinin acı çektiğini görmekten mutluluk mu duyuyorsunuz?"

"Pardon ama dün icat ettiğim bir şeyi si-

zin üzerinizde denedim. İşe yarayacağından emin değildim."

"İşe yaradığından emin olabilirsiniz. Tebrik ederim."

"İltifat istemiyorum, açık konuşun benimle."

"Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştım. Üstelik pek mızmız da değilimdir."

"Bunun insanların hayatını zehir edebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Zehir eder mi bilmem. Ama daha az keyifli hale getireceğinden eminim. Neden kendi üzerinizde denemediniz?"

"Kendi üzerimde denersem objektif olamayabilirim."

"Bitti. Ağrı geldiği gibi de gitti."

Tanrı saatini gösterdi: Yalnızca kırk beş saniye.

"Biraz fazla kısa değil mi?"

"Hayır. Sizi temin ederim yeter."

"Bir sonraki gelene kadar unutmamaları yeter."

"Devamı mı gelecek?"

"Evet. Tekrar olabilir" diye haber verdi Tanrı koca bir gülümsemeyle.

"Peki ne zaman?"

"Bilinmez."

"Peki hep aynı yerde mi?"

"Size söylemeyeceğim. Bu bir sürpriz. Hadi iyi geceler."

Ve Tanrı krampları yaratmıştı.

TANRI GENÇLERİ SEVMİYORDU. AZİZ PİERRE ve Tanrı balkonlarından uzun süre bir kahvenin terasındaki bir grup genci izledi. Birçok oğlanların ortasında uzun boylu muhteşem bir kızıl oturuyordu. Oğlanlar kendinden geçiyordu.

"Kızı kim kapacak? Bahse var mısın?" diye sordu Tanrı.

"Sanırım uzun boylu sarışın delikanlı. Bizim olmadığımız kesin!" diye cevap verdi Aziz Pierre biraz üzgün.

"Neden böyle dediniz?"

"Çünkü bizden geçti artık. Aynı kulvarda sayılmayız. Bağışlayın ama iki moruk serseri

sayılırız artık."

"Ne olmuş yani?"

"Bu kadar güzel bir kız moruk serserilerle ilgilenmez."

"Peki kiminle ilgilenir?"

"Daha çok genç serserilerle."

"Neden peki sizce?"

"Çünkü onlar daha yakışıklı."

"O halde daha az yakışıklı olmaları için bir şeyler yapalım. O güzel bebekleri hatırlıyor musunuz?"

"O işi iyi halletmiştiniz, şu küçük İsaları hani! Küçük kırmızı beneklerini, kızamığı, suçiçeğini unutmadım daha..."

"Bunu büyüklere de yapabiliriz."

"İyi ama çocuk hastalıklarına yakalanmaları için çok geç. Fazla büyük değiller mi sizce?"

"Onlara özel bir hastalık yaratacağız."

"Onlara da mı makyaj yapacaksınız?"

"Evet. Uzun süre çıkmayacak bir makyaj. Sivilce. Gençlere özgü olduğunu anlatmak için de Ergenlik diyeceğiz."

GÜZEL BİR YAZ ÖĞLEDEN SONRASI, TANRI terasında oturmuş dürbünüyle çıplak denize giren bir genç kızı seyrediyordu. Kızın güzelliği göz kamaştırıcıydı. Bakan gözlerini alamıyordu. Tanrı'nın içi parçalandı ama bakmaya devam etti.

"Fazla güzel. Fazla güzel" diye tekrarlıyordu kendi kendine.

Aziz Pierre'i çağırdı ve dürbünü ona uzattı. Aziz Pierre uzun uzun baktı. Gözlerini alamıyordu.

"Siluetinin ne kadar zarif olduğunu gördünüz mü? Beline bakın, ne kadar da ince!"

Tanrı ekledi:

"Bacaklarına bakın. Gotik bir katedralin sütunları sanki..."

"Sütun başlığına iyi bakmak lazım" diye ekledi Aziz Pierre gözleri parıldayarak.

"Kes sesini ihtiyar domuz. Bütün bunların aşağıdaki komşular için olduğunu düşündükçe, onlar için fazla güzel olduğunu fark ediyorum."

"Fazla sürmeyecek" diye mırıldandı Aziz Pierre.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Nasılsa güzel bir şey icat edersiniz."

Aziz Pierre aklına gelenleri sıralamaya başladı.

"Çok aptal olmasını sağlayabiliriz. O kadar aptalca laflar eder ki, güzel olduğu bile unutulur."

"Başkalarının aptal olduğunu anlamak için akıllı olmak gerekir. Aşağıdaki komşularınsa akıllı olduğu söylenemez."

Bütün gece aynı konu üzerinde durdular.

"İşin özü kolay. Güzel olan insanlar güzelliklerini uzun süre koruyamamalılar."

"Peki ya çirkinler?" diye sordu Aziz Pierre.

"Onlar olduğu gibi kalabilir."

"İyi olur" dedi daha önce kendine hiç

bakmamış olan Aziz Pierre.

"Bizim güzel kıza dönelim" diye devam etti Tanrı. "Bu kızda güzel olan her şeyin bir listesini çıkaralım ve düşünelim. Öncelikle ışık saçan saçları."

"Sonbahar yaprakları gibi dökülmelerini sağlayabiliriz" dedi Aziz Pierre.

"Fena fikir değil ama dökülmeye başlamadan önce renklerini kaybetmelerini sağlamak da iyi olur."

"Ah evet! İyi fikir! Solgunlaşsın, kuruyan yapraklar gibi sararsın ya da grileşsinler... "

"Ya bacaklarına ne yapacağız?"

"Doğru ya! O gotik sütunlarla da ilgilenmek gerek. Onları da şişirir, üzerlerine varisler ekleriz."

"Varis de ne?" diye sordu Aziz Pierre.

"Henüz var olmayan bir sözcük. İhtiyaçtan yarattım" diye cevap verdi Tanrı.

"Peki o güzel yumuşak teni?"

"Her yerine çatlaklar, kırışıklar, bel yastıkları yapacağız."

"En çok görünen yerlerine, örneğin yüzüne ve ellerine arabalara yaptığımız gibi lekeler de yerleştirebiliriz. Bunlara yaşlılık lekeleri (mezarlık papatyaları) adını verebiliriz..."

Tanrı kafasını salladı.

"O gururla başkaldıran, dimdik memelerini de karnına doğru sündürürüz. O küçük düz karnı şişer ve gevşer, kalın bacakları üzerinde bıngıldar. Yandıkça akan kalın bir muma benzer" dedi, Tanrı eğlenerek.

"Biraz abarttığınızı düşünmüyor musunuz?"

"Madem biz bu kadar çirkiniz, o niye güzel kalsın?" dedi Tanrı.

"Kadınlara karşı fazla hain olduğunuz düşünülebilir."

"Normal tabii. Ben bir erkeğim."

"Siz erkek değilsiniz. Tanrısınız."

"Tamam ama erkeğim sonuçta."

"Bütün bu değişimleri kısa zamanda mı yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Çok değil. Yavaş yavaş çirkinleşmesi, her gün bir cepheyi kaybetmesi gerek. Kademeli bir gerileme, karşı konulamaz bir düşüş."

"Cehenneme doğru iniş."

"Öyle de denebilir."

"

İNSANLARA BİR HEDİYE VERECEĞİM" DEDİ Tanrı.

"Yine mi?" diye sordu Aziz Pierre endişe içinde.

"Onlara aynayı hediye edeceğim."

"Cam gibi bir şey mi?"

"Yok. Kendi suratlarını görmeleri için."

"Biraz haince olmaz mı?"

"Git gide uzayan kırışıklıkları, büyüyen yaşlılık lekelerini, yayılan kırmızı ergenlik lekelerini, gevşeyen ve sarkan tenlerini, kat kat olan gerdanlarını, saçlarına düşen ilk akı, son siyah saç telini, gözlerinin git gide daha az pa-

rıldadığını ve yavaş yavaş sönmekte olduğunu görmeleri için... Felaketin şiddetini günden güne daha iyi ölçebilmeleri için. Bunu yeterince haince bulmuyor musunuz?"

"Bunlar aynasız da olacak."

"Evet, ama gözlerinle görmek daha korkunç."

TANRI MUTLU GÖRÜNÜYORDU. HABERLER iyiydi.

Git gide artan sayıdaki trafik kazası cesaretini artırıyordu.

Sisi icat ettiğinden beri artış düzenli olarak devam ediyordu.

"Sayenizde" dedi Aziz Pierre.

"Abartmayalım" diye cevap verdi Tanrı mütevazı bir tavırla. "İnsanların da payı var."

"Doğru. Sisin ortasında saatte yüz kilometreyle gitmeye devam ediyorlar. Çok cesurlar."

Tanrı için sis daha başlangıçtı. Sis dışarısı içindi. Oysa Tanrı herkesi, içeridekileri de

düşünüyordu. Onun için de iç mekanlar için de bir sis yaratmak istiyordu.

"Yoğunlaşmayı icat etmeniz yeterli" dedi gençliğinde fizik eğitimi almış olan Aziz Pierre.

"Yoğunlaşma sonucu ne olacak?" diye sordu Tanrı.

"İşin özü çok kolay. Sıcak hava soğuk bir yüzeyle karşılaştığında küçük su damlacıklarına dönüşecek. Böylece bir yüzeyin, örneğin camın şeffaflığını yitirmesi için soğuk olması yeterli olacak."

"Peki sonra?"

"İnsanlar komşularını pencere ardından gözetleyemeyecek. Tam karşıdan gelen kamyonu göremeyecek. Aynada kendilerine bakamayacak."

"Yazık. Yaşlandıklarını da göremeyecekler."

"İyi ama kamyon sayesinde zaten yaşlanamayacaklar."

"Peki ya gözlükleri olanlar?"

"Onlar için durum daha da vahim olacak. Onlar hiçbir şey göremeyeceğinden el yordamıyla yaşayacak."

Ve Tanrı buğuyu yaratmıştı.

"
GÖKLERİN İNTİKAMİ FENA OLACAK" DEDİ Tanrı hain bir edayla ayağa fırlayarak.

Alt kattaki komşular bütün gece kutlamalar yaptığından pek iyi uyuyamamıştı.

"Kafalarına edeceğim" dedi Aziz Pierre'e.

"Affedin onları."

"Ne yaptıklarını bilmedikleri için mi? Hayır, teşekkür ederim. Bunu onlar başlattı. Ben onlara gösteririm. Endişelenmeyin. Bu işi kendim halletmeyeceğim. Bir temsilci seçeceğim ve bu görevi ona vereceğim."

"Hangi görevi?"

"Bütün gün sıçma görevini."

"Nereye peki?"

"Her yere. O güzel arabalarını, o güzel evlerini ve bütün dünyayı kirletmek istiyorum."

"Kendi kiliselerinizi de mi?"

Tanrı güvercini yaratmıştı.

TANRI ÇOK UZAKTAN BİLE GÖRÜYORDU. Aziz Pierre'in hediye ettiği çok güçlü yeni dürbünüyle artık sokaklarda yürüyen insanların dudaklarını bile okuyabiliyordu. O sabah birbirlerine sürekli 'seni seviyorum' diyen ve aşklarının sonsuza dek süreceğini iddia ederek yürüyen bir çift gördü. Rahatsız olmuştu. Bu durumu çok amiyane buldu.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

Rüzgarlı bir gecede her şeyi yakıp yıkan ateşi yaratan tanrı bu kez de tutkuyu icat et-

meye karar verdi.

"Bu Latince'de acı çekmek anlamına gelen patio sözcüğünden geliyor" diye açıkladı Aziz Pierre'e.

"Peki, acılı mı olacak?"

"Başlangıçta hayır."

"İlk semptomları ne olacak?"

"Grip öncesi gibi ürpermeler, tüylerin diken diken olması."

"Peki ya ateş?"

"Hem de nasıl. Baş dönmeleri, göz kamaşmaları ve daha önce yaşanmamış bir mutluluk hali."

"Ya sonra?"

"Daha önce yaşanmamış bir umutsuzluk."

"Herkesin başına gelebilir mi?"

"Evet. Biriyle karşılaşırsın ve gözün başka bir şeyi görmez olur."

"Peki karşılaştığın nasıl biri olacak?"

"Herkes gibi! Daha iyi ya da daha kötü değil."

"Nasıl tanıyacağız onu?"

"Size bakış şeklinden. Sonra bir gün yanıldığınızı anlayacaksınız. Onun beklediğiniz kişi olmadığını anlayacak ve ayrılacaksınız. Çevrenize bakacaksınız. Her şey kapkara gö-

rünecek. Küllerden başka bir şey kalmamış olacak. Bir yangın sonrası gibi. Ve size mutluluk verecek başka birini aramaya koyulacaksınız."

"Peki bulacak mıyız?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü öyle biri yok. Lay lay la lay...

Ve Tanrı dans adımlarıyla uzaklaştı.

BİR ADAM UYUYORDU. ÇOK MUTLU BİR hali vardı. Yüzündeki hafif gülümsemeye bakanlar meleklere güldüğünü düşünebilirdi.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu.

"Bu böyle devam edemez" dedi Tanrı.

Aklına bir fikir geldi. Dört ayaklı, iki kanatlı, insanı kan içinde bırakan ve uzaktan kumanda edilebilecek bir fikir. Buna Anofel adını verdi.

Adam bütün masumiyetiyle, başına geleceklerden habersiz uyumaya devam ediyordu.

Her şey hafif bir uğultu gibi uzaklardan gelen bir müzik gibi başladı. Uyanması için bir neden yoktu. Sonra Tanrı uzaktan kumandasıyla anofeli adamın yüzüne yaklaştırdı, şöyle bir tur attırdı, inişe geçirdi ve işe koyuldu. Büyük bir isabetle anofeli adamın burnunun üzerine indirdi ve iner inmez de kaldırdı. Adam bir şey hissetmemişti. Uyumaya devam ediyordu. Tanrı tekrar işe koyuldu. Anofeli tekrar adamın burnuna indirdi ama bu kez daha uzun kalmasına izin verdi. Adam bir şeyler hissetmişti. Elinin tersini burnuna sürttü ama uyumaya devam etti.

Bunun üzerine anofel tekrar saldırıya geçti. İğnesini çıkardı, adamın burnuna doğru pike yaptı ve soktu. Bu kez adam hissetmişti. Birdenbire kendi burnuna vurdu. Gözlerini açtı ama çok geçmeden geri kapayarak tekrar uykuya daldı. Tanrı hoşnuttu. Tekrar işe koyuldu ama bu kez adamın boynunu sokturdu. Adam boynuna bir şaplak indirdi. Tanrı her şeyi durdurdu. Adamın yeniden derin uykuya dalmasını bekledi. Anofeli bir kez daha harekete geçirdi ve pikeler yaptırarak eğlendi.

Adam doğruldu. İyice uyanmıştı. Gözü dönmüş bir halde her yerine şaplaklar indiriyor-

du. Tanrı yaptığı denemelerden tatmin olmuştu. Bu sineklerin seri imalatına geçebilirdi artık.

"Sinekleri yalnızca ve yalnızca insanlara eziyet etmek için yarattığınız için eleştirmezler mi?"

"Onları kuşlara yiyecek bir şeyler çıksın diye yarattığımı söyleyeceğim..."

"
BİLYELERİM VAR" DEDİ AZİZ PİERRE.

"Yere bırakın" diye cevap verdi Tanrı ve sordu: "Tahta olanları aldınız değil mi?"

"Yo, ağır olanları, çelikleri aldım. Şu geçen sene plajda oynamak için satın aldıklarımızı."

"İterek mi atarak mı oynuyorsunuz?" diye, sordu Tanrı.

"Daha çok iterek."

"Atmayı da öğrenmek gerekecek."

"Nerede oynamak istiyorsunuz?"

"Büyük salonda."

"Olmaz. Orada Doğu işi halılarınız var."

"Kaldırırız. Hem böylece daha çok gürültü etmiş oluruz."

"Mermer üzerinde oynanmaz."

"Öğreniriz."

"Atarsak zeminde çatlaklar oluşur."

"Oluşsun. Bu gece neler olup biteceğini anlayacağız. Bana öyle aklımı kaçırmışım gibi bakmayın."

"Sizinle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmaz biliyorsunuz."

"Aşağıdaki komşular şafak sökene kadar gürültü etti. Gözümü bile kırpmadım. Bunun bedelini ödeteceğim onlara. Bu akşam, onlara bir ses ve ışık gösterim var."

"Sesi anladım da ışığı nasıl yapacaksınız?"

"Geçen yılki doğum günümden havai fişek kalmış olmalı."

Aziz Pierre cevap vermedi.

"Beni duydunuz!" diye sesini yükseltti Tanrı.

Ve Tanrı fırtınayı icat etmişti.

"Karakoldan telefon ettiler. Oğlunuz tutuklanmış."

"Yine mi?" dedi Tanrı bıkkın.

"Kefil olmanızı istiyorlar. Bir telefon numarası bıraktılar. Pontius Pilatus*'la görüşe-

* İsa, Filistin Valisi Pontius Pilatus zamanında çarmıha gerildi ve öldü.

TANRI'NIN ELEKTRİK DÜĞMESİNE İHTİYACI yoktu. Fiat lux* dediğinde başucu lambası yanar ve Aziz Pierre uyanırdı.

"İnsanları terletmek geliyor içimden" dedi Tanrı.

"Bir süredir terletmiyor musunuz zaten?"

"Gerçek anlamıyla terden söz ediyorum. Başka bir deyişle, teri icat edeceğim."

"Daha önce icat ettiniz ya! Adamın birine 'Bundan böyle ekmeğini alnının teriyle kazanacaksın' dediğinizi hatırlıyorum."

"O bir deyimdi. Ben ekmeğini kazanmak için

* Işık yansın.

çalışması gerekeceğini ifade etmek istiyordum."

"İyi ama işsizlik sigortası siz değil misiniz?"

"Yok artık! Alnımda enayi yazmıyor benim."

Alnını göstermişti.

"Peki ne yapmak istiyorsunuz?"

"İşin özü çok basit. Termostatı biraz açınca erimeye başlayacaklar. Tenlerinden bir sıvı çıkacak. Alınlarından su gibi damlayacak ve elleri nemlenecek."

"Kendi özsularını kaybedecekler yani."

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Et çevirme gibi. Peki güzel kokacak mı?"

"Aksine. Kötü kötü kokacaklar. Üstelik içine bir de asit koyup o güzel gömleklerinde ve korselerinde haleler oluşmasını ve delikler açılmasını sağlayacağım. En güzel giysileri berbat olacak."

"Her şeyi düşünmüşsünüz."

"Ben işini sağlama alanlardanım" dedi Tanrı.

TANRI GECELERİ BİLE HER ŞEYİ GÖRÜRDÜ. Yeni dürbünleri gece kuşlarının gözleri gibi kızılötesi ışınlıydı.

Yazın pencereler açık oluyor, Tanrı da alt kattaki komşuların ev içlerini seyrederek eğleniyordu.

Binada Adem ve Havva adında bir çift tespit etmişti. Kadın kolunu sırt üstü uyuyan adamın boynuna sararak uyuyakalmıştı. Birlikte ve düzenli olarak nefes alıp veriyorlardı. Birlikte bir mutluluk tablosu çiziyorlardı.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu. Dürbünü

Aziz Pierre'e uzattı.

"Gecelerini mahvedecek bir fikriniz yok mu?"

"Sinekler olamaz mı?"

"Olmuyor. Sineksavar tabletleri var."

"Gürültü yapsak."

"Pencerelerini kaparlarsa bir şey duymazlar."

"Gürültüyü odalarının içinden çıkarmak gerek."

"Gidip borazan çalmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Gürültüyü onlar çıkarmalı."

Tanrı düşünüyordu ve aniden yüzü aydınlandı.

"Bana fikir verdiniz."

Tanrı, birkaç dakika sonra kızılötesi dürbünüyle tekrar odanın içine baktı.

Adam hala sırtüstü uyuyordu. Kadınsa sürekli dönüp duruyordu. Bir türlü uyuyamadığı belliydi. Bunalmıştı. Adama katil olacak gibi bakıyordu. Birden adamın burnuna yapıştı ve uzun süre sıktı. Adam uyanmadı. Kadın sakinleşmiş gibi görünüyordu. Uyumak için arkasını döndü. Birden doğruldu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Deli gibi bağırmaya baş-

ladı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki Tanrı duydu: "Kapa çeneni!"

Ertesi gece Tanrı yine kızılötesi dürbünüyle odaya baktı. Keyfi yerine gelmişti. Adam yalnızdı, uyumuyor, ağlıyordu. Kadın gitmişti.

Ve Tanrı horlayan erkeği yaratmıştı.

"
BÜTÜN GECE SARDALYE KOKACAĞIM" DEDİ Tanrı giysisini silkeleyerek.

İnsanlar yiyeceklerini pişirerek yemeye başladığından beri Tanrı cehennemi yaşıyordu.

Alttaki komşuların barbekü dumanları yukarı kadar çıkıyor ve çok kötü kokuyordu.

"Bilsem ateşi vermezdim şunlara" diye homurdandı Tanrı. Gözlerinden yaşlar geliyordu.

YAZ YAKINDI. TARIH 20 HAZİRAN'DI VE aşağıdaki komşuların keyfi yerindeydi.

İnsanların mutluluğu Tanrı'yı her zaman rahatsız ediyordu. Bunun üzerine Aziz Pierre'e sordu:

"İlkbaharla sonbahar arasına bir köprü kursam?"

"Ne olacak o zaman?"

"Yaz yaşanmadan doğrudan sonbahara geçilecek."

"Yeterince korkunç değil."

"Ya da aşırı sıcak bir yaz yaşatsam."

"Yeni bir şey sayılmaz. Sık sık yaşatıyorsunuz zaten."

"Eleştirmekte üzerinize yok ama fikir verin desem ses yok."

"Siz de bazen çok sıradan fikirler üretiyorsunuz."

"Hiç de sıradan değil. Ben ne yapacağımı gayet iyi biliyorum. Uzun zaman unutmayacakları bir yaz yaratacağım. Ortalık fena ısınacak" dedi Tanrı.

"Yani?"

"Büyük sıcaklar yaşatacağım. Dereceler yaz boyu çok yüksek ısıda kalacak."

"Bayılırlar."

"Çok sıcak diyorum. Ortalık yanıp kavrulacak."

"Cehennem gibi mi?"

"Cehennem gibi. Ağaçları tutuşacak, bitkileri kuruyacak ve yaşlılar susuzluktan ölecek."

"Zalim olduğunuzu düşünecekler."

"Ben de bunun benim değil onların suçu olduğunu söyleyeceğim. Birkaç bilim insanından bu durıma bir açıklama bulmasını isteyecekler. Onlar da sera etkisinden söz ederek büyük yankı uyandıracak."

"Bilim insanlarının bunu kabul edeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Cennette bir yer için insanlar her şeyi yapmaya hazır."

TANRI AMBULANSLARIN SİRENLERİNE tapıyordu. Gökdelenin ayakları dibinde git gide daha çok siren duyuluyordu. Son icatları meyvelerini vermişti. Bir gün şeftali içine saklanmış olan çekirdeği yutan bir çocuk, başka bir gün büyük bir balık kılçığıyla içini parçalamış bir insan ya da kendini haşlamış bir adamdı ambulanstaki. Tanrı bir kez daha kutladı kendini sıcak suyu icat ettiği için.

Her akşam küçük ritüelini devam ettiriyordu. Küçük halısını yere seriyor, kulağını yere yapıştırıyor ve dinliyordu. Aziz Pierre sıkıntılıydı. Akşamın huzurlu ortamının bozulacağını biliyordu. Aşağıdaki komşular kahkaha

attığında Tanrı ağlıyordu. Aşağıdaki komşular ağladığında, Tanrı gülüyordu. Bir önceki akşam, aşağıdaki komşular her zamankinden daha az gülüyor gibi göründüğünden Tanrı ellerini ovuşturdu.

"Üzerlerindeki baskıyı biraz azaltsak mı?" diye sordu Aziz Pierre'e keyifle.

"Asla söz konusu olamaz. Tam da kazanmak üzereyken. Aksine baskıyı artırmamız lazım. Hayatlarını sonsuza kadar zehir edecek bir şeyler düşündüm" diye cevap verdi Tanrı.

"Ne?" diye sordu Aziz Pierre.

"Korkuyu yaratacağım."

"Neyden korkacaklar?"

"Her şeyden. Karanlıktan, kandan, boşluktan, örümcekten, başkalarından, farelerden, ineklerden, kalabalıktan, sudan, uçaktan. Onları felç edecek, kımıldamalarını engelleyecek bir korku olacak bu. Adına da fobi diyeceğiz."

"Tanrı korkusu da olacak mı?" diye sordu öylesine Aziz Pierre.

"Tabii ki hayır. Benden korkmamalılar. Aksi halde savunmaya geçerler ve istediklerimi yapamam. Bırakalım mutlak iyi olduğuma inansınlar."

TANRI ÇATIYA ÇIKMIŞTI. KİREMİTLERİ ALIP aşağı atıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye, sordu Aziz Pierre.

"Gördüğünüz gibi, kiremitleri atıyorum."

"Çatıda delik açacaksınız. Neden yapıyorsunuz bunu?"

"İnsanların kafalarına düşsün istiyorum."

"Neden?"

"Gökyüzünden kiremit inebileceğini anlasınlar."

"Bunu zaten biliyorlar. Her kiremit düşüşünde: 'Aman Tanrım!' diye bağırıyorlar.

"

NEDEN İNSANLARIN CANINI YAKMAK istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Belki de can sıkıntısından" diye cevap verdi Tanrı.

"Ne yaptılar size?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattılar. Duygular sipariş edilmiyor, sevmiyorum onları artık"

"Bütün insanları mı?"

"Mozart hariç."

"Hepsini aynı kefeye mi koyuyorsunuz?"

"Evet, aynı kefeye. Her şeyden önce kötü olduklarını düşünüyorum."

"Sizin suretinizden yaratıldılar."

"Teessüf ederim."

"Siz söylediniz ama ben icat etmedim bu lafı."

"Sarhoştum herhalde. Kapı çalıyor. Gidip açın ama önce göz deliğinden bakmayı unutmayın. İnsanlarsa açmayın."

Aziz Pierre birkaç dakika sonra geri geldi.

"Kimdi?"

"İnsanlar."

"Neden açtınız? Ne istiyorlarmış?"

"Günlük ekmeklerini."

"Bu sabah aldılar ya! Ben fırıncı mıyım? Ne halleri varsa görsünler. Bu gidişle yarın da tereyağ istemeye gelirler. Tabii bir dilim de jambon olsa fena olmaz."

"Yanında bir de turşu" diye ekledi Aziz Pierre hain hain.

"Onları çok iyi tanıyorum ben. Onlara bunu verirseniz (elini diğer kolunun bilek seviyesine koydu) onlar bunu ister (elini dirsek seviyesine kaydırdı). Bir daha geldiklerinde açmayın kapıyı ve yalnızca 'İnsanlar içinse daha önce verdik' deyin."

"Peki göz deliğine neden Judas* adını verdiniz?"

"Çünkü ben bütün insanları onun aracılığıyla görüyorum."

---

* Fransızca Judas: göz deliği ve Yahuda anlamına gelmektedir.

"ADALETSİZLİĞİ YARATACAĞIM" DEDİ TANRI çok hain bir ifadeyle. "İnsanlararası eşitsizliği yaratacağım."

"Daha önce yapıldı" diye cevap verdi Aziz Pierre.

"Daha önce tesadüf eseriydi. Şimdiyse kasten yapacağım. Göreceksiniz. Aynı anda biri Cenevre'de diğeri Etiyopya'da birer çocuk doğurtacağım. Biri beyaz diğeri siyah olacak."

"Satranç oyunundaki gibi."

"Evet ama burada her zaman siyahlar kaybedecek. Birinin babasının büyük bir villası, diğerininkinin AIDS'i olacak."

"Biri için hayat kötü başlayacak demek."

"Bu kadar da değil. Birinde süt konsantresi diğerindeyse bir hiç olacak."

"Neden peki?"

"Annesinin içi kurumuş olacak. Birinin gölünde balığı olacak, diğerinde bir hiç."

"Neden?"

"Deniz kurumuş olacak."

"Biri bir meslek öğrenecek, diğeriyse dilenmeyi."

"Karşı çıkmayacaklar mı?"

"Daha kötüsü, cahil olacaklar."

"Biri 'Yaşam olduğu sürece umut da vardır' derken, diğeri 'Yaşam olduğu sürece umutsuzluk da vardır' diye düşünecek."

"Ötekinin çorbası bile yok oysa."

"Ne çorbası, tabağı bile yok. Zaten ihtiyacı da yok çünkü içine koyacak bir şeyi yok."

Tanrı güzel anneleriyle birlikte bahçede çilek toplayan çocuklara baktı. Topladıkları her on çilekten birini yemelerine izin verilmişti. Sahne büyüleyiciydi.

Ve insanları mutlu gördüğü her zaman olduğu gibi Tanrı'nın midesi bulandı ve ne yaratabileceğini düşünmeye koyuldu. Düşünceli yüzü birden aydınlandı.

"Bir fikrim var."

"Yine mi?" diye sordu Aziz Pierre.

"Çilek alerjisini icat edeceğim."

"Alerji de ne?" diye sordu Aziz Pierre.

"Yunanca allos ve ergos sözcüklerinden geliyor. Çilek yiyen kişinin çilek gibi kıpkırmızı olması anlamına geliyor. Daha sonra da şişecek, nefesi kesilecek ve boğulacak."

"Peki bu alerjiyi kim için düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki çileğe bayılanlar için."

"Peki çilek sevmeyenler ne olacak?"

"Onlar için de başka alerjiler yaratırız. Endişelenmeyin herkes için bir tane bulacağız."

O günkü heyecanıyla Tanrı ton balığına, hardala ve deniz kabuklularına alerjiyi yarattı.

Aziz Pierre dinliyordu.

"Kabuklulara alerjisi olan bir kabuklu düşkünü hayal edin. Ava çıkıyor, bütün bir gününü zavallı bir yengeci yakalamak için çabalayarak geçiriyor, yengeci kaynar suyun içine atarken elini kıskacına kaptırıyor. Daha sonra yengecin kabuğunu ayıklayıp o azıcık etine ulaşmak için parmaklarını parçalıyor. Küçük bir mayonez hazırlıyor, küçük bir şişe Muscadet açıyor ve sofraya kuruluyor. Mutlu bir halde yengecine saldırıyor. Birden

kıpkırmızı kesiliyor ve boğuluyor. Acil servis, reanimasyon ve ölüm. Mükemmel cinayet, değil mi?"

"Peki Tanrı alerjisi de düşünüyor musunuz?"

Tanrı duymazlıktan geldi.

"Cennetten başlayacağınıza doğrudan cehennemi yaratmalıymışsınız" dedi Aziz Pierre hayranlık içinde.

TANRI VE AZIZ PİERRE SOFRADAYDI. TANRI birden bir çığlık atarak elini boğazına götürdü.

"Ay! Boğuluyorum!"

Aziz Pierre koşup sırtına vurdu. Sonra bir bardak su doldurdu ve bir parça ekmekle birlikte uzattı.

"Şunu yiyin ve üzerine su için, geçer."

"Geçti zaten" dedi Tanrı.

"Açık konuşmamı ister misiniz?"

"Hayır."

"Kılçıkları yaratmak gerçekten de çok hainceydi."

"Hala açım."

"Ne istersiniz?"

"Bana bir dana kaburga pişir."
"Mümkün değil. Dinime aykırı."
"Neler saçmalıyorsunuz?"
"Bugün cuma."
"Kimsenin haberi olmaz.
"Tanrı her şeyi görür biliyorsunuz."
"Söz veriyorum bakmayacağım."

TANRI MONT BLANC'A BAKTI. SONRA TEKRAR Aziz Pierre'e döndü.

"Fena sayılmaz değil mi?"

"Ne demek fena sayılmaz, gayet iyi."

"Evet ama berbat etmekle meşguller. Oysa ben 'Bulduğunuz kadar temiz bırakın' yazan bir tabela dikmiştim. Bakın."

Aziz Pierre'e tek sıra halinde tırmanan dağcıları gösterdi.

"Bunlar ne? Sineklere benziyor."

"Aşağıdaki komşular."

"Aşağıda olmaktan sıkılıp yukarı tırmanmaya karar verdiler herhalde."

"Başaramayacaklar."

"Neden böyle dediniz?"

"Kimse Tanrı'nın üzerine çıkamaz."

"Peki ne icat edeceksiniz? Sinek öldürücü kağıdı mı?"

"Hayır. Baş dönmesini yaratacağım."

"Ya yeterli olmazsa?"

"Çığı yaratırım. Karın altında boğulup ölürler."

"Peki dağı olmayan zavallılar boğulmayacak mı?"

"Onlar için astımı icat edeceğim."

"Yanardağları uyandıracağım" diye haykırdı gecenin bir yarısı Tanrı.

"Onları da mı?" diye homurdandı derin uykudan uyanan Aziz Pierre.

"Tabii. Bütün bu büyük dağlar bir işe yaramadan öylece duruyor."

"Bu yarını bekleyemez miydi?" diye söylenmeye devam etti Aziz Pierre.

"Sizi dinlesek hiçbir şey yapamayacağız. Heyecanınızı yitirmeye başladınız ihtiyar dostum."

"Yalnızca uykusuzluktan ölüyorum. İnsanların hayatını zehir etmeyi beklerken bir yandan da benim gecelerimi hallediyorsunuz."

"Dik kafalısınız! Bunu seviyorum. Neyse

bizim yanardağlara dönelim biz. Onları bir hale yola koymak istiyorum mutlaka."

"Hala çalışabilecek durumdalar mı peki?"

"Mantıken evet. İyi bir temizlik ve kontrol yeter."

"Çok uzun zamandır kullanılmayanlara bir baca temizliği gerekecek."

"Yakın zamanlarda kullanılmış olanlar sorunsuz çalışacaktır. Örneğin Vezüv'ü düşünüyorum."

"Tekrar bir Pompei mi yaratmak istiyorsunuz?"

"Neden olmasın?"

"Yanardağların kurbanı genellikle yabancılar olur. Biraz ırkçılık yapmıyor musunuz?"

"Haklısınız. Herkesi kurban etmek lazım."

"Peki ne yapacaksınız?"

Tanrı bir an düşündü.

"Auvergne yanardağlarını tekrar yakacağım."

Aziz Pierre ve Tanrı iki kişilik bisikletlerine binmişti.

Tanrı arkaya oturmuş, kendisini taşıtıyordu. Öndeki Aziz Pierre zorlanıyordu.

"Cennette önde oturanlar bile pedal çevirmek zorunda değildi. Her zaman sırtımız-

dan iten bir rüzgar vardı."

"Ama bu arada ben önden esen rüzgarı yarattım" dedi Tanrı.

"Neden?" diye sordu Aziz Pierre.

"Oğlumun canını sıkmak için. Golgotha dağına tırmanışını daha da zorlaştırmak istedim.

TANRI TELEVİZYONUN KARŞISINA GEÇMİŞ atletizm şampiyonasını seyrediyordu. Kaslı ve esnek sporcuları küçük ıslak şortları içinde çok güzel buldu. Bu mükemmel mekaniğe hayranlıkla baktı. Yağla yıkanan eklemleri, sığır filetosu gibi kıpkırmızı kasları düşündü. Hayal kurmaya koyuldu. Aklında var olmayan sözcükler geçmeye başladı: Artroz, deforme edici artroz, artralji, ankilozan spondilartrit, nevralji, koksalji... Bu sözcükleri gurur içinde Aziz Pierre'e tekrarlayınca:

"Nereden buldunuz bütün bunları?" diye bağırdı Aziz Pierre hayranlıkla.

"Yunanca'dan" diye cevap verdi Tanrı

iyice gururlanarak.

"Benim için Çince gibi" diye itiraf etti Aziz Pierre.

Tanrı bu güzel sporcuların iki büklüm olmuş, kamburu çıkmış, küçük adımlarla ilerleyen hallerini düşündü. Koltuk değnekleri, bastonları vardı. Kimileri tekerlekli sandalyelerin üzerinde felçliydi. Kimileriyse sedyelerde acı içinde kıvranıyor ve inliyordu. Tanrı memnuniyet içinde geçişlerini izledi. Çarmıhı sırtında iki büklüm yürüyen oğlunu hatırladı. Kendi ayakkabılarını bağlamayı, ayak tırnaklarını kesmeyi başaramayan iki büklüm ihtiyarları, elleri nakış işlemeyi beceremeyecek kadar deforme olmuş yaşlı kadınları görür gibi oldu.

Ve Tanrı önemli bir şey yapmazmış edasıyla romatizmayı yaratmıştı.

"AFRİKA'YLA İLGİLENECEĞİM" DEDİ TANRI.

"Yine mi? Yeterince felaketlerinin olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sinekler, kuraklık, cüzzam, AIDS, timsahlar yetmez mi sizce?"

"Her şeyi vermediysek hiçbir şey vermemiş sayılırız" dedi Tanrı.

"Daha ne vermek istiyorsunuz?"

"Onlara Orthoptera acrididae'leri vereceğim."

"O da ne?" diye sordu Aziz Pierre beterin beteri beklentisiyle.

"Sizin için halk arasındaki ismini kullana-

yım: Çekirge."

"Nasıl bir şey bu çekirge?"

"Yumuşak dış kanatları var ve yeşil renkli."

"Güzel olmalı."

"Milyarlarca olduklarında pek güzel olmayacaklar. O durumda yeşilden karaya dönecekler. Hem gökyüzünü hem de insanların geleceğini karartacaklar."

"Peki nasıl oynanacak bu çekirgeyle*?"diye sordu Aziz Pierre. "Peşlerinden koşup yakalamak mı gerekiyor? Yakalayan ne kazanıyor?"

"Zayıflıyor. Rejimden de iyi. İrade gerektirmiyor."

"Çekirge partisinden sonra açlık hissedilmez mi oluyor?"

"Hissediliyor ama yemek yenemiyor. Yiyecek bir şey kalmamış oluyor. Sizden önce geçen çekirgeler her şeyi silip süpürüyor. Göreceksiniz."

Ve Tanrı çekirgeleri Afrika göklerine saldı. Ekinlerin üzerine saldıran çekirgeler her şeyi silip süpürdü.

---

* Sözcüğün Fransızca karşılığı olan criquet sözcüğüyle bir sözcük oyunu yapılıyor.

"Kaşıkla verip sapıyla çıkarmıyor musunuz?" diye sordu Aziz Pierre.

"Bir şeye başladıysam sonuna kadar gitmek prensibimdir" diye cevap verdi Tanrı.

TANRI KENDİNİ YALNIZ HİSSETTİ.

"Başka tanrılar yaratmak istiyorum."

"Benimle sıkıldınız mı?" dikte sordu Aziz Pierre.

"Belki."

"Kaç tanrı peki?"

"Bir sürü."

"Bir tanenin fazlasıyla yettiğini düşünmüyor musunuz?" diye söylendi Aziz Pierre iç çekerek.

"Hayır. Ne kadar kalabalık olursak o kadar güleriz."

"Yani sizi eğlendireceklerini mi düşünüyorsunuz? İnsanlar pek eğlenmeyecektir. Kime nasıl hitap edeceklerini bilemeyeceklerdir."

"Animasyon yaparız. Yeni tanrılara inananlar gerçek tanrıyı onurlandıranın ilk onlar olduğunu düşünecekler. Diğer tanrılara inananlara doğru yolu göstermeye çalışacaklar. Onları doğru dine çekmeye çalışacaklar."

"Nasıl peki?"

"Sözlerle ve silahlarla. Tanrı adına birbirlerini öldürecekler. Buna din savaşları denecek."

"Bu arada siz ne yapacaksınız?"

"Onlara silah satacağım."

"Kim kazanacak peki?"

"Kimse. Ben hariç herkes kaybedecek."

"Bunun uzun süreceğini düşünüyor musunuz?"

"Şansımız biraz yaver giderse asırlar ve asırlar sürecektir."

"Reklam kampanyamızı değiştirmek gerekecek."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Birbirinizi sevin, sloganımızı düşünüyorum."

"Ben onu önceden planlamıştım. Bir sözcük değiştirmek yetecek."

"Nasıl?" diye sordu Aziz Pierre.

"Sevin yerine, öldürün deriz. Deneyin bakın. Ne oluyor?"

"Birbirinizi öldürün. Hiç fena değil" diye cevap verdi Aziz Pierre.

“
MESAJ BIRAKTI MI?”

“Yine aynı mesaj: ‘Baba, baba, beni neden terk ettin?”

"

BU AKŞAM NE YEMEK İSTERSİNİZ?" DİYE sordu Aziz Pierre.

"Bir dilim jambonla salata."

"Bugünün Noel olduğunun farkındasınız değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Oğlunuzun doğum günü."

"İsterseniz kötü anıları hatırlamayalım."

"O halde neden Noel yortusunu yarattınız?"

"Oğluma eziyet olsun diye: Yaşının hatırlatılmasından nefret eder. Bunun yanında da hindilere işkence etmek için."

"O kadar mı?"

"Aslında, aslında, dediğim gibi, insanları

domuz sucuğu, kaz ciğeri, yağlı hindiler, kahveli Noel pastaları, ılık şampanyayla hasta etmek için... Ayrıca radyo ve televizyon animatörlerine de talimatlar verdim. Noel arifesinde, gün boyu herkese iyi bir Noel dileyecekler."

"Yalnız olanlar ve hiçbir şey yapmayanlara da mı?"

"Tabii ki. Kendilerini daha da yalnız hissetsinler diye" dedi Tanrı kötücül bir gülümseyişle.

TANRI KÜVETİ DOLDURMAK İÇİN SUYU AÇTI. Üzerinde robdöşambırı, terliklerini sürüyerek dolaşıyordu. Ne giyeceğini bilemedi. Hiçbir şey hoşuna gitmiyordu. Ona heyecan veren tek bir iş vardı: İnsanların hayatını zehir edecek bir şeyler bulmaya çalışmak. Bugün böyle bir şey de bulamamıştı. Oldukça kötü bir ruh halindeydi.

Birden küvet taştı. Bu ona bir fikir vermişti. Yüzü aydınlandı. Sular altında kalmış ekinler, su basmış evler, suya kapılmış giden cesetler, ağaçlara asılı kalmış yardım çığlıkları atan insanlar hayal etti. Bu görüntüler keyfini yerine getirdi. Banyosundaki muslukları sonuna kadar açtı ve neşeyle haykırdı:

"Benden sonra tufan!"

Aziz Pierre suyu kapatmaya koştu:

"Neler oluyor size?"

"Ben Tanrı'yım, istediğimi yaparım. İşinize gelmiyor mu yoksa?"

Ve muslukları tekrar açtı.

"Siz bilirsiniz o zaman. Doğu halınız mahvolunca üzülürsünüz ama!" dedi Aziz Pierre kapıyı çarpıp çıkarken.

"Ben neden üzüleyim ihtiyar sersem, bizim ailede herkes suyun üzerinde yürümeyi bilir."

Tanrı balkonundan suların yükselişini sabırsızla seyrediyordu. Boğulmaktan kurtulmaya çalışan insanların çabalarını dikkatle izliyordu.

Çocuklu bir aile çarptı gözüne. Baba bebeğini suyun üzerinde tutmaya çabalayarak yüzüyordu. Bebek zaman zaman sular altında kayboluyordu. Tanrı her seferinde tekrar çıkıp çıkmayacağı konusunda bahse giriyordu.

Sular kısa zamanda son kata, Tanrı'nın dairesine kadar ulaştı. Teras ada haline geldi. Sulara kapılmış birçok kişi buraya sığınmaya çalışıyordu. Aziz Pierre elinde kırbacıyla geleni geri gönderiyordu.

Tanrı bir minderin üzerine yerleşmiş puanları sayıyordu. Küçük bir çocuk gibi eğleniyordu.

Ve Tanrı hiçbir şey yapmıyormuş havasında deniz basmasını yarattı.

DİN SAVAŞLARI BÜYÜK FELAKET YARATTI. Her yerde patlak veriyordu. Yeryüzü ateşe ve kana boğulmuştu.

Tanrı ve Aziz Pierre balkonlarından ateşe verilmiş gökyüzünü büyülenmiş gibi izliyorlardı. Silah seslerini, topların gürültülerini, patlayan bombaların uğultularını dinliyorlardı...

"Mis gibi barut kokuyor" dedi Tanrı.

"Barutu neden icat ettiniz?" diye sordu Aziz Pierre.

Tanrı gülerek cevap verdi:

"Benim için 'Barutu yaratamadı' demesinler diye."

SAAT SABAHIN ÜÇÜYDÜ. TANRI, AZIZ PIERRE'İ uyandırdı.

"Affedersin ama bekleyemezdim. Birine söylemek zorundaydım. Aklıma çok önemli bir fikir geldi. Aşağıdaki komşuların hayatını sonsuza dek zehir edecek bir şey buldum."

"Ne peki?" diye sordu Aziz Pierre yarı uykuda.

"Ölümü icat ettim."

"Kimin için?"

"Herkes için."

"Ceza muafiyeti olmayacak mı?"

"Hayır."

"Aslında bir şey yapmayanlar için de mi?"

"Nasılsa bir şey yapmışlardır."

"Gençler için de mi?"

"Herkesi kapsayacak. Kimse canlı çıkamayacak."

"Çok merhametsizsiniz."

"Bundan sonra hepiniz biyolojik olarak bozulabilir niteliktesiniz."

"O da ne demek?"

"Yaşam tarafından öldürülebilirsiniz demek."

"Ben de mi?"

"Kesinlikle."

"Yazık!"

"Mızıldanmayı bırakın. Olayı drama dönüştürmeyin."

"Ölümsüz olunca konuşmak kolay."

"Zamanınız var. Yüz yaşını göreceksiniz. Tanrı önce en güzel çiçekleri toplar."

"İltifatınız için teşekkür ederim. Peki hayat nasıl sona erecek?"

"Kötü."

"Ama nasıl?"

"Çok seçenek var: Hastalık, yaşlılık, kaza, savaş yaralanmaları, doğa felaketleri, başına bir şey düşmesi..."

"Seçim yapmak mümkün olacak mı?"

"Orduda olduğu gibi, yalnızca çağrılmadan zamanından önce gidenler seçim yapabilecek."

"Peki ya diğerleri?"

"Zamanını ve şeklini ben seçeceğim."

Aziz Pierre yıkılmıştı. Bir süre bir şey söylemeden öylece kaldı.

"Peki ya ölümden sonra ne olacak?" diye sorma cesaretini güçlükle buldu.

Tanrı, Aziz Pierre'e içtenlikle gülümsedi. İşaret parmağını sımsıkı kapalı dudakların üzerine koyarak: "Şişşt! Bu bir sır!" dedi ve tüy yatağına gömüldü. Bir çocuk gibi hemen uykuya daldı.

Buna karşılık Aziz Pierre tekrar uyumakta zorluk çekti. Küçük bir fare gibi aklını kemiren bir düşünce vardı.

"Ölümden sonra bizim için ne hazırlamış olabilir?..."

"

BUGÜN DÜNYANIN SONUNU İCAT EDECEĞİM" dedi Tanrı.

"Hemen mi?" diye sordu Aziz Pierre biraz hayal kırıklığı yaşayarak.

"Bizim için değil, onlar için."

Parmağını aşağı doğrultmuş aşağıdaki komşuları gösteriyordu.

"Ha peki" dedi Aziz Pierre biraz rahatlayarak. "Büyük iş! Çok zaman alacak!"

"Çok sayılmaz. Bana bizzat yardım edecekler."

"Emin misiniz?"

"Toprağı ve denizi zaten bitirdiler, şimdi de havayı mahvediyorlar. Neden dursunlar ki?"

"Belki düşünmeye başlarlar?"

"Onları fazla ciddiye alıyorsunuz. Zaten akıllarını başlarına alsalar da bir darbe ekibim var. İki uğursuz her şeyi halleder. Onlar gibi bir ikili hiç zorlanmadan dünyanın sonunu getirir. Zaten işe koyuldular bile."

"Adı ne bu iki uğursuzun?"

"Bay Bin Ladin ve Bay Georges W. Bush."

"Zaman içinde insanların sizden nefret etmesinden korkmuyor musunuz?"

"İnsanların sevgisi olmadan da yaşanır. Bu beklentiden vazgeçeli çok oldu."

"Size karşı isyan etmelerinden korkmuyor musunuz?"

"Görmek eğlenceli olurdu. Zaten onları dize getirecek bir şeyler buldum bile."

"Gene ne icat ettiniz?"

"İnsanları ölümden sonra hayat olduğuna inandırdım."

"Nasıl yani, ölümden sonra hayat yok mu?" diye sordu Aziz Pierre endişe içinde.

"Aptalı oynamaktan vazgeçin. Tabii ki yok."

"Yani ölümden sonra, puf! Her şey bitecek!"

"Evet dediğiniz gibi puf! Her şey bitecek! Ama bunu kimseye söylememeniz gerekiyor.

Bana itaat eden herkese sonsuza dek mutluluk dolu bir yaşam vaat ettim. Bu arada da uslu durmaları ve fazla bir şey istememeleri gerekiyor."

"Yukarı gelip bir şey olmadığını gördüklerinde ne diyeceksiniz onlara?"

"Hiç."

"Ya ısrar ederlerse?"

"Onlara 'Sürpriz!" diyeceğim."

"Misillemelerden korkmuyor musunuz?"

"Benimle uğraşmak için yeniden canlanmaları gerek."

"Ya sizi yaşayanlara ispiyonlarlarsa?"

"Mezar taşı gibi sessiz olacaklar."

Aziz Pierre hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Noel Baba'nın aslında var olmadığını öğrenen bir çocuğa benziyordu biraz.

"Peki ruh, ölülerin yeniden dirilmesi, son yargılama, cennet, araf, cehennem... Hepsi yalan mıydı?"

"Yalan değil ama Tanrı'nın icatları diyelim..."

"Yani Muzip Tanrı'mız bizimle sonuna dek uğraşacak."

Tanrı'nın Diğer İcatları
(Bugün İtibariyle)

Tanrı dişlerden sonra
Diş ağrılarını yarattı.

Tanrı ayaklardan sonra
Ayak dikenini yarattı.

Tanrı böbreklerden sonra
Lumbagoyu yarattı.

Tanrı beyinden sonra
Migreni yarattı.

Tanrı çayır kuşundan sonra
Avcıları yarattı.

Tanrı patatesten sonra
Kınkanatlıları yarattı.

Tanrı ayakkabılardan sonra
Delikleri yarattı.

Tanrı yünden sonra
Güveleri yarattı.

Tanrı köpekten sonra
Pireleri yarattı.

Tanrı güllerden sonra
Yaprak bitlerini yarattı.

Tanrı aşktan sonra
Sıkıntıyı yarattı.

Tanrı kraldan sonra
Diktatörü yarattı.

Tanrı çikolatadan sonra
Karaciğer krizini yarattı.

Tanrı alkolden sonra
Ağız kuruluğunu yarattı.

Tanrı kuzudan sonra
Kurdu yarattı.

Tanrı kuştan sonra
Kafesi yarattı.

Tanrı ateşten sonra
Dumanı yarattı.

Tanrı topraktan sonra
Çamuru yarattı.

Tanrı sudan sonra
Su kaçağını yarattı.

Tanrı taştan sonra
Tuğlayı yarattı.

Tanrı kireçten sonra
Çimentoyu yarattı.

Tanrı kadından sonra
Erkeği yarattı.

Tanrı ağaçtan sonra
Kağıdı yarattı.

Tanrı etten sonra
Kıymayı yarattı.

Tanrı baharattan sonra
Köfteyi yarattı.

Tanrı peynirden sonra
Kahvaltıyı yarattı.

Tanrı tavuktan sonra
Sahanda omleti yarattı.

Tanrı domuzdan sonra
Öküzü yarattı.

Tanrı patatesten sonra
Fritözü yarattı.

Tanrı deriden sonra
Futbolu yarattı.

Tanrı arabadan sonra
Trafik kazalarını yarattı.

Tanrı akıldan sonra
Zeka oyunlarını yarattı.

Tanrı kemandan sonra
André Rieu'yü yarattı.

Tanrı halattan sonra
İdamı yarattı.

Tanrı samandan sonra
Gübreyi yarattı.

Tanrı Mozart'tan sonra
Jean-Michel Jarre'ı yarattı.

“Mesaj bıraktı mı?” “Yine aynı mesaj: ‘Baba, baba, beni neden terk ettin?”

Tanrı dünyayı yaratmayı tamamladığında zorunlu çalışma süresini tamamlamış, emekliliğe hak kazanmıştı. Artık Aziz Pierre ile birlikte, gökdelenin gökyüzüne en yakın katında, bulutların ve kiracıları olan insanların üstünde oturacaktı. XV. Louis tarzında döşenmiş evi azametli ama son derece konforluydu. Bir müzik odası, bir sigara odası, Latince kitaplarla dolu bir kütüphane, bir ev sineması, bir kapalı yüzme havuzu, bir spor salonu ve ağaçlarla dolu büyük bir terası vardı.

Ama Tanrı sıkılıyordu.
Aziz Pierre de Parkinson hastalığına yakalandığından beri mikado oynamayı reddediyordu. Bu nedenle pek keyif almasalar da domino oynamaya başlamışlardı. Tanrı da dominoyu sevmiyordu.Her akşam küçük halısını yere serip diz çökmesi ve kulağını yere dayaması ritüel halini almıştı. Her seferinde alt komşuların eğlence seslerini duyarak yüzünü ekşitiyordu. Özellikle de kadın kahkahasına tahammülü yoktu.

İnternetten satış:
www.kitapcidukkani.com

www.chiviyazilari.com

Chiviyazıları YAYINEVİ
ISBN 975-9187-20-5
BARKOD 9789759187200
www.chiviyazilari.com
e-mail: bilgi@chiviyazilari.com